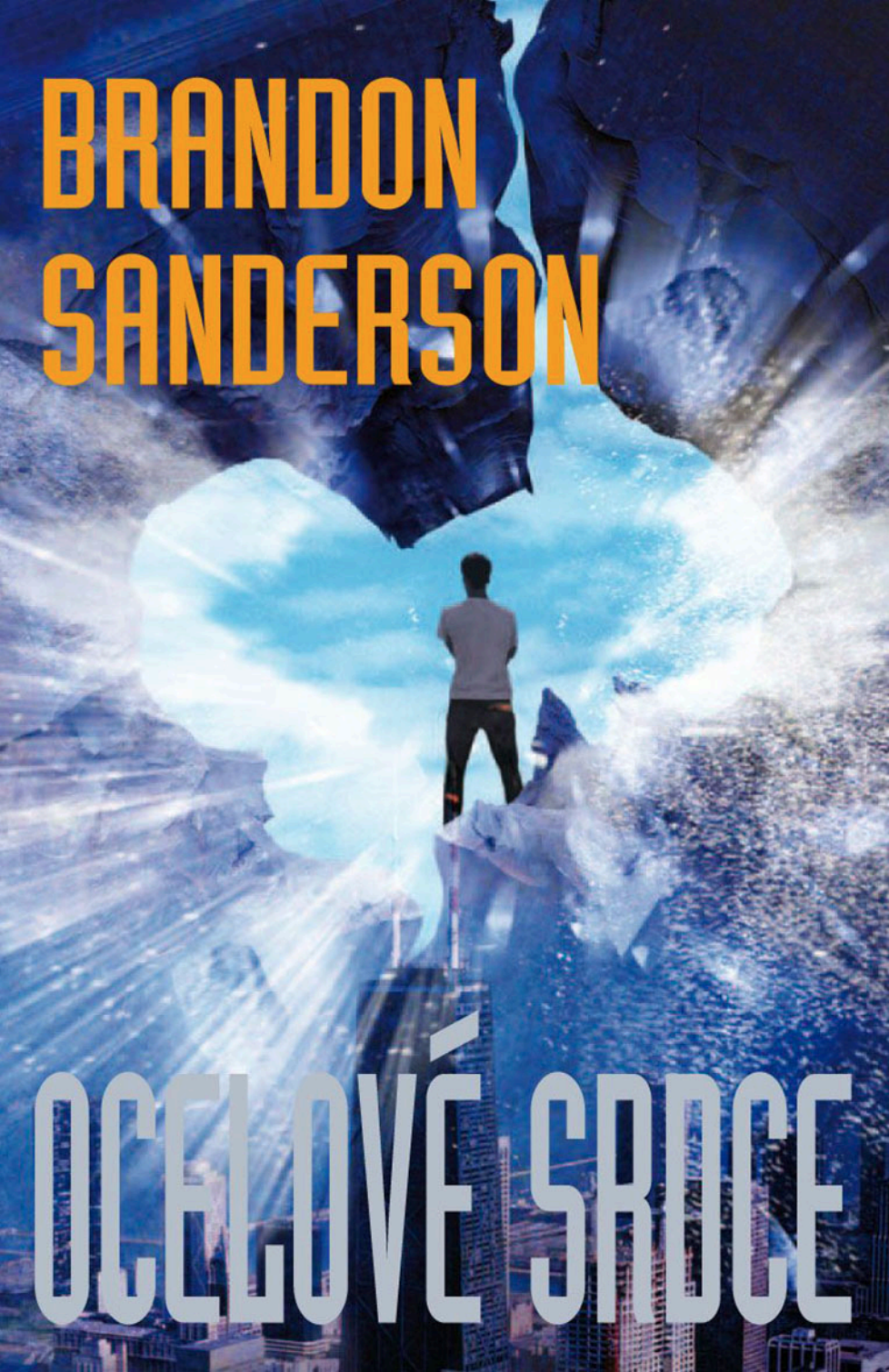

The background of the cover is a dramatic scene. At the bottom, a dense city skyline is visible. A tall, dark skyscraper rises from the center, with a man in a white t-shirt and dark pants standing on its very top. He is looking up at a massive, dark, metallic monster that is tearing through the sky. The monster's body is jagged and industrial, with a large, glowing blue circular opening in its midsection. Bright blue light and energy radiate from this opening, creating a powerful visual effect. The overall color palette is dominated by blues, greys, and the orange of the author's name.

**BRANDON
SANDERSON**

OCELOVÉ SRDCE

OCELOVÉ SRDCE

BRANDON SANDERSON

TALPRESS

Pro Dallina Sandersona,
který svým úsměvem den co den
bojuje proti zlu

Copyright © 2013 by Dragonsteel Entertainment, LLC
Translation © 2015 by Petr Miklica
Cover © Trilabit 2015

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-639-4 (pdf)

Prolog

Viděl jsem Ocelové Srdce krvácet.

Stalo se to před deseti lety, bylo mi osm. S otcem jsme se vydali do First Union Bank v Adamsově ulici. Tehdy, před Anexí, jsme ještě používali staré názvy ulic.

Banka byla obrovská. Jediná rozlehlá hala s bílými sloupy a podlahou z mozaikových dlaždic, vzadu byly široké dveře směřující do nitra budovy. Na ulici ústily dvoje velké otáčivé dveře s menšími, klasickými vchody po stranách. Dovnitř i ven proudili muži a ženy, jako kdyby hala představovala srdce jakési obrovské příšery, v jejímž krevním řečišti obíhají lidé a peníze.

Klečel jsem obráceně na židli, která pro mě byla příliš velká, a sledoval proud lidí. Rád jsem pozoroval lidi. Různé obličejy, účesy, oblečení, výrazy. V té době existovalo mezi lidmi ještě tolik *rozdílu*. Bylo to vzrušující.

„Davide, otoč se, prosím,“ řekl mi otec. Měl příjemný hlas. Nikdy jsem neslyšel, že by ho zvedl, snad s jedinou výjimkou, kterou představoval matčin pohřeb. Při vzpomínce na jeho utrpení z toho dne se chvěju dodnes.

Rozmrzele jsem se obrátil. Nacházeli jsme se na okraji hlavní bankovní haly, v jednom z boxů, kde pracovali lidé zabývající

se hypotékami. Náš box měl skleněné stěny, takže nepůsobil tak stísnujícím dojmem, ale pořád vypadal uměle. Na stěnách visely malé fotografie rodinných příslušníků v dřevěných rámech, na stole stála miska s levnými bonbóny a na kartotéce váza s vybledlými umělohmotnými květinami.

Byla to napodobenina domova. Stejně tak jako byl napodobeninou úsměv, kterou měl na tváři muž před námi.

„Kdybychom měli větší záruku...“ pronesl muž z oddělení hypoték a ukázal v úsměvu zuby.

„Všechno, co vlastním, máte tady,“ řekl otec a ukázal na papír ležící na stole před námi. Ruce měl plné mozolů a jeho kůže byla opálená, jak trávil celé dny na slunci. Máma by asi pěkně vyváděla, kdyby viděla, že se vydal na důležité jednání v pracovních džínsech a starém tričku s postavičkou z komiksu.

Aspoň si učesal vlasy, i když už mu začínaly řídnout. Na rozdíl od jiných mužů to nijak neprožíval. „Nemusím tak často k holiči, Dave,“ říkával mi a smál se, když si projížděl prsty prořídly porost. Neupozornil jsem ho, že se mýlí. Pořád musel chodit k holiči stejně často, alespoň do té doby, než mu vlasy vypadají úplně.

„Myslím, že s tím nemůžu nic dělat.“ konstatoval muž z oddělení hypoték. „Už jsem vám to přece říkal.“

„Podle toho druhého člověka by to mělo stačit,“ odpověděl otec a sepnul ruce před tělem. Vypadal ustaraně. Opravdu ustaraně.

Muž z oddělení hypoték se dál usmíval. Poklepal na hromadu papírů na svém stole. „Svět je dnes stále nebezpečnějším místem, pane Charlestone. Banka se rozhodla nepodstupovat rizika.“

„Nebezpečným?“ opáčil otec.

„No, to víte, Výjimeční...“

„Ale ti *nej*sou nebezpeční,“ řekl otec odhodlaně. „Výjimeční nám chtějí pomoc.“

A je to tu zas, pomyslel jsem si.

Úsměv muže z oddělení hypoték konečně zmizel, jako kdyby ho odvál hlas mého otce.

„Nechápete to?“ pokračoval otec a naklonil se dopředu. „Tohle není nebezpečná doba. Je to úžasná doba!“

Muž zvedl hlavu. „*Nezničil* váš předchozí dům náhodou Výjimečný?“

„Kde jsou padouši, tam budou i hrdinové,“ řekl otec. „Jen počkejte. Oni *přijdou*.“

Věřil jsem mu. Spousta lidí tehdy měla stejný názor. Od okamžiku, kdy se na obloze objevila Kalamita, uplynuly pouhé dva roky. A jeden rok od chvíle, kdy se začali obyčejní lidé měnit. Měnili se na Výjimečné – byli jako bájní superhrdinové.

V té době jsme stále žili v naději. A v nevědomí.

„Víte,“ navázal muž z oddělení hypoték a sepal ruce na stole hned vedle fotky v rámečku, na níž byly usmívající se děti, „naše pojistné instituce s vašimi závěry nesouhlasí. Budete muset...“

Pokračovali v hovoru, ale já jim přestal věnovat pozornost. Můj pohled se vrátil zpátky k davům a znovu jsem se obrátil a klekl si na židli. Můj otec byl příliš zabraný do hovoru, než aby mě za to peskoval.

Proto mi neuniklo, že do banky vešel Výjimečný. Všiml jsem si ho okamžitě, ačkoliv nevypadalo, že by mu někdo další věnoval pozornost. Většina lidí tvrdí, že Výjimečného od běžného člověka nepoznáte do okamžiku, kdy začne používat své schopnosti, ale mýlí se. Výjimeční mají jiné držení těla. Je v něm sebevědomí a nenápadný nádech sebeuspokojení. Vždycky jsem je dokázal poznat.

Už jako kluk jsem věděl, že u tohohle chlapíka je něco jinak. Měl na sobě nepřiléhavý, ale dobře padnoucí oblek s béžovou košilí bez kravaty. Byl vysoký a štíhlý, ale jako spousta Výjimečných dobře stavěný. Svalnaté a pevné tělo se rýsovalo i přes volnější oblečení.

Dlouhými kroky došel doprostřed místnosti. Z náprsní kapsy mu vykukovaly sluneční brýle, které si s úsměvem nasadil. Pak zdvihl prst a ukázal naprosto obyčejným gestem na kolemjdoucí ženu.

Ta se rozplynula v prach, a zatímco její šaty hořely, přepadla

kostra dopředu a s rachotem se složila na podlahu. Její náušnice a snubní prsten ale nezmizely. Upadly na zem s tak výrazným cinknutím, že jsem ho slyšel i v hlučném prostředí místnosti.

Hala ztichla. Lidé ztuhli hrůzou. Konverzace ustala, jen muž z oddělení hypoték dál tlachal a poučoval mého otce.

Nakonec, když se začal ozývat křik, zmlkl i on.

Už si nevybavuju, co jsem cítil. Není to zvláštní? Vzpomínám si na osvětlení – ty nádherné lustry nad námi, které házely po hale odlesky odraženého světla. Vybavuje se mi ta citronovo-čpavková vůně čerstvě vyleštěné podlahy. Stejně tak dobře si vzpomínám na pronikavé výkřiky hrůzy, šílený zmatek, jak se lidé drali jeden přes druhého ke dveřím.

Nejjasněji se mi vybavuje Výjimečný, který se zešířil – téměř posměšně – usmíval, když ukazoval na kolemjdoucí a přeměňoval je pouhým gestem na popel a kosti.

Sledoval jsem to jako u vytržení. Asi jsem byl v šoku. Držel jsem se opěradla židle a díval se na ta jatka s vytrěštěnými očima.

Někteří lidé poblíž dveří uprchli. Každý, kdo se dostal příliš blízko k Výjimečnému, zemřel. Několik zaměstnanců a klientů se choulilo na zemi za stoly. V místnosti bylo podivné ticho. Výjimečný stál, jako kdyby tu byl sám, vzduchem létaly kousky papíru a kolem něj byly na podlaze rozesté kosti a černý popel.

„Jmenuji se Okamžik Smrti,“ pronesl. „Připouštím, že to není nijak inteligentní jméno. Ale podle mě se dobře pamatuje.“ Jeho hlas byl až hrozivě přátelský, jako kdyby si povídal s kamarády nad skleničkou.

Pak se vydal napříč halou. „Ráno mě napadla taková věc,“ řekl. Hala byla dostatečně rozlehlá, aby se jeho hlas mohl vracet ozvěnou. „Sprchoval jsem se a vtom mi to blesklo hlavou. Okamžiku Smrti, proč bys dneska nemohl vyloupit banku?“

Ležérním pohybem ukázal na dva zaměstnance bezpečnostní agentury, kteří se krčili v rohu haly hned vedle boxu oddělení hypoték. Muži se proměnili v prach a jejich odznaky,

přezky opasků, zbraně i kosti dopadly na podlahu. Slyšel jsem, jak kosti narážely jedna o druhou. Nikdy mě nenapadlo, že je v lidském těle tolik kostí. Když padaly, dělaly rámus. Podivný detail, který mi připomíná tu strašlivou scénu. Ale pamatuji si ho přesně.

Rameno mi sevřela čísi ruka. Otec byl přihrčený za svou židli a pokoušel se mě stáhnout dolů, aby mě Výjimečný neviděl. Já jsem se ale nemohl pohnout a otec mě nemohl sundat, aniž by na nás přitom neupozornil.

„Tohle jsem plánoval celé týdny,“ pronesl Výjimečný. „Ale až dnes ráno jsem se nad tím opravdu zamyslel. Proč? K čemu mi bude vyloupit banku? Stejně si můžu vzít všechno, co chci! Je to absurdní!“ Přeskočil přes boční stranu jedné z přepážek a úřednice, která se tam skrývala, vykřikla. Ani jsem ji pořádně neviděl, choulila se na podlaze.

„Pochopte, že pro mě peníze nic neznamenají,“ řekl Výjimečný. „Jsou *naprosto* bezcenné.“ Ukázal prstem. Žena se proměnila na popel a kosti.

Výjimečný se otáčel dokola, ukazoval na různá místa po celé hale a zabíjel lidi, kteří se pokoušeli uprchnout. Pak, nakonec, ukázal přímo na mě.

Konečně jsem něco ucítil. Strach.

Na stůl za mnou dopadla lebka, odrazila se a pak s rachotem přistála na podlaze, kde rozvřela popel. Výjimečný nemířil na mě, ale na úředníka z oddělení hypoték, který se schovával u svého stolu za mnou. Pokoušel se ten muž utéct?

Výjimečný se obrátil zpět k úředníkům za přepážkou. Otcova strnulá ruka mi dál svírala rameno. Cítil jsem, jak se o mě bojí. Jako kdyby to byl proud, který probíhal z jeho ruky až do mého ramene.

Tehdy jsem pocítil hrůzu. Čistou, ochromující hrůzu. Zhroutil jsem se na židli, začal kňourat, třást se, pokoušel jsem se vypudit z mozku příšerné obrazy smrti, kterých jsem byl právě svědkem.

Můj otec odtáhl ruku. „Nehýbej se,“ řekl téměř neslyšně.

Přikývl jsem, příliš vyděšený, než abych dokázal udělat cokoliv jiného. Otec se rozhlédl kolem. Okamžik Smrti mluvil s úředníky. I když jsem je neviděl, slyšel jsem padání kostí. Popravoval jednoho po druhém.

Výraz mého otce potemněl. Pak se podíval k okraji haly. Myslel na útěk?

Ne. Bylo to místo, kde padli muži z bezpečnostní agentury. Přes skleněnou stěnu boxu jsem viděl, že na zemi leží pistole. Hlaveň byla zasypaná popelem, část rukojeti spočívala na jednom ze žeber. Otec se na ni díval. Když býval mladší, sloužil v Národní gardě.

Nedělej to! pomyslel jsem si v záchvatu paniky. *Otče, ne!* Ale nedokázal jsem vydat ani hlásku. Chtěl jsem promluvit, ale jen se mi chvěla brada a drkotaly mi zuby, jako kdyby mnou otřásala zimnice. Co když mě Výjimečný uslyší?

Nemohl jsem dovolit otcí, aby udělal takovou šílenost! Zbyl mi jenom on. Neměl jsem žádný domov, rodinu, matku. Zavrtěl jsem na něj hlavou a pokoušel se vymyslet něco, co by ho mohlo zastavit. „Prosím,“ podařilo se mi zašeptat. „Ti hrdinové. Říkal jsi, že přijdou. Ať ho zastaví oni!“

„Jednou, chlapče,“ řekl otec a vyprostil se ze sevření mých prstů, „budeš muset hrdinům pomáhat.“

Podíval se na Okamžik Smrti a pak po čtyřech dolezl do sousedního boxu. Ani jsem nedýchal a velmi opatrně nakukoval přes okraj židle. Chtěl jsem to vidět. I když jsem se bál a třásl, musel jsem to vidět.

Okamžik Smrti přeskočil přepážku a dopadl na druhou stranu. „Ale ono je to stejně jedno,“ pronesl stále tím samým, přátelským tónem a vydal se napříč halou. „Zvyloupení banky bych měl peníze, ale já si nepotřebuju *kupovat* věci.“ Zdvihl vražedný prst. „Je to dilema. Naštěstí mě ve sprše napadlo ještě něco: zabíjet lidi, kdykoliv chci, je poněkud nepohodlné. Stačí, abych všechny *vyděsil*, ukázal jim svou moc. Jen tak se mi v budoucnu nikdo nepostaví, až si budu chtít něco vzít.“

Skokem se přenesl kolem sloupu na druhou stranu banky

a překvapil tam ženu, která držela v náručí dítě. „Ano,“ pokračoval, „vyloupení banky kvůli penězům by nemělo smysl – ale ukázat, co dovedu... to je už je jiná věc. Proto jsem taky skutečnil svůj plán.“ Naměřeným prstem zabil dítě a vyděšená žena zůstala stát s hromadou kostí a popela v náručí. „Nemáte radost?“

Zíral jsem na ten obraz s ústy dokořán. Vystrašená žena se snažila pevně sevřít peřinku, ale dětské kosti klouzaly a padaly na podlahu. V té chvíli mi všechno začalo připadat mnohem *skutečnější*. Hrozivě skutečné. Najednou se mi udělalo špatně.

Okamžik Smrti k nám stál otočený zády.

Můj otec se vyplížil z boxu a natáhl ruku po pistoli. Dva lidé, kteří se schovávali za nedalekým sloupem, vyrazili k nejbližším dveřím. Proběhli kolem otce v takovém spěchu, že ho málem srazili na zem.

Okamžik Smrti se otočil. Můj otec tam stále klečel a snažil se zdvihnout pistoli. Prsty mu klouzaly po popelem pokrytém kovu.

Výjimečný zvedl ruku.

„*Co to tady děláš?*“ zahřměl silný hlas.

Výjimečný se obrátil. Já také. Řekl bych, že všichni v hale se museli otočit za tím hlubokým, silným hlasem.

Ve vchodových dveřích stála postava. Vyzařovalo z ní světlo, díky jasnému slunci v zádech to byla jen něco víc než silueta. Úžasná, hrůzu nahánějící silueta Herkula.

Asi jste už viděli Ocelové Srdce na fotce, ale musím vám říct, že to, jak ho zobrazují, je naprosto nepřesné. Žádná fotografie, videozáznam ani malba *nikdy* nemůžou toho člověka zachytit. Byl oblečený celý v černé. Košile mu těsně obepínala nelidsky široký a silný hrudník. Kalhoty byly volnější, ale ne plandavé. Neměl masku, kterou někteří z prvních Výjimečných nosívali, ale vlál za ním nádherný stříbrný plášť.

Nepotřeboval masku. Ten muž neměl důvod se skrývat. Rozpráhl ruce a vítr za ním zabouchl dveře. Popel se rozletěl po podlaze a papíry se zatřepotaly. Ocelové Srdce se vznesl pár centimetrů do vzduchu, plášť za ním vlál. Začal se přesunovat

do středu místnosti. Paže jako ocelové traverzy, nohy jako hory, krk jako kmen stromu. Přesto nebyl neforemný, ani neohrabaný. Byl *majestátní* se svými uhlově černými vlasy, hranatou čelistí, neuvěřitelnou tělesnou konstitucí a výškou přes dva metry.

A ty oči. Pronikavý, vyzývavý, *nekompromisní* pohled.

Zatímco Ocelové Srdce elegantně plul halou, Okamžik Smrti rychle zdvihl prst a ukázal na něj. Na kousku košile Ocelového Srdce to zasyčelo, jako kdybyste uhasili cigaretu o látku, ale nijak nezareagoval. Sněs se po schodech a lehce přistál na podlahu malý kousek od Okamžiku Smrti. Jeho dlouhý plášť se našel kolem něj.

Okamžik Smrti na něj se zběsilým výrazem ukázal. Další neškodné zasyčení. Ocelové Srdce vykročil k druhému Výjimečnému, nad kterým se tyčil jako věž.

Věděl jsem, že je to okamžik, na který můj otec čekal. Tohle byl ten hrdina, v jehož příchod všichni doufali. Ten, který vyváží špatnou povahu i činy ostatních Výjimečných. Tenhle muž nás přišel zachránit.

Ocelové Srdce se natáhl a popadl Okamžik Smrti, který se pokoušel na poslední chvíli zmizet. Okamžik Smrti se zarazil uprostřed pohybu a jeho sluneční brýle s rachotem dopadly na zem. Bolestně vyhekl.

„Na něco jsem se ptal,“ řekl Ocelové Srdce hlasem, který hřměl jako bouře. Přitáhl Okamžik Smrti k sobě a podíval se mu do očí. „Co tady děláš?“

Okamžik Smrti sebou trhnul. Vypadal vyděšeně. „Já... já...“

Ocelové srdce zdvihl druhou ruku a ukázal prstem vzhůru. „Mně patří tohle město, mrňousi. Je *moje*.“ Udělal pauzu. „A *já* mám právo podrobit si zdejší lidi, ne ty.“

Okamžik Smrti zvedl hlavu.

Cože? pomyslel jsem si.

„Zdá se, že máš sílu, mrňousi.“ pokračoval Ocelové Srdce a rozhlédl se po kostech roztroušených po hale. „Přijmu tě jako pomocníka. Budeš mi věrný, nebo zemřeš.“

Nemohl jsem uvěřit tomu, co Ocelové Srdce řekl. Ochromilo mě to stejně jako vraždy Okamžiku Smrti.

Tenhle přístup – *služ mi, nebo zemři* – se stal jeho základním pravidlem. Rozhlédl se po místnosti a pronesl hromovým hlasem. „Odteď jsem vládcem tohoto města. Budete mě poslouchat. Patří mi tahle země. Patří mi tyhle budovy. Když budete platit daně, půjdou ke mně. Jestli neposlechnete, zemřete.“

To není možné, pomyslel jsem si. *Tenhle už ne*. Nedokázal jsem se smířit s tím, že ta neuvěřitelná bytost je stejná jako všichni ostatní Výjimeční.

A nebyl jsem jediný.

„Takhle už to dál nejde,“ pronesl můj otec.

Ocelové Srdce se otočil, zjevně překvapený tím, že se ozval hlas jednoho z těch zbabělých, ufnukaných červů.

Můj otec vykročil dopředu, pistoli držel u boku. „Ne,“ řekl. „Ty nejsi jako ostatní. Já to poznám. Jsi lepší než oni.“ Kráčel dál a zastavil se jen kousek před oběma Výjimečnými. „Přišel jsi nás zachránit.“

V hale bylo ticho, ozývaly se jen vzlyky té ženy, která stále svírala, co zbylo z jejího dítěte. Jako šílená se marně snažila posbírat všechny kosti, aby na zemi nezůstal ani jediný obratel. Oblečení měla pokryté popelem.

Než jeden z Výjimečných stačil odpovědět, dveře se rozletěly. Do banky vtrhli muži v černých neprůstřelných vestách a zahájili palbu.

Stalo se to ještě předtím, než vláda rezignovala. Stále se snažili s Výjimečnými bojovat, podřídit je zákonům smrtelníků. Od začátku bylo jasné, že pokud jde o Výjimečné, nesmíte váhat a vyjednávat. Objevíte se před nimi se zbraněmi a budete doufat, že Výjimečný, na kterého jste narazili, se dá zastřelit obyčejnými náboji.

Otec se rozeběhl na opačnou stranu. Instinkty starého vojáka mu velely, aby se ukryl za sloup, který stál nejbliž průčelí banky. Ocelové Srdce se otočil s nepřítomným výrazem na tváři, zatímco ho obklopile příliv střel. Odrážely

se mu od kůže, a i když mu trhaly oblečení, neměl jediný škrábanec.

Výjimeční jako on byli tím důvodem, proč Spojené státy přijaly Zákon o kapitulaci, který poskytoval všem Výjimečným naprostou imunitu. Střelné zbraně Ocelovému Srdci nemohou ublížit – rakety, tanky, ani ty nejlepší zbraně mu neudělají ani škrábanec. I kdyby se ho podařilo zajmout, žádné vězení ho by neudrželo.

Vláda nakonec označila lidi jako Ocelové Srdce za přírodní síly, něco na způsob hurikánů či zemětřesení. Jakýkoliv pokus přesvědčit Ocelové Srdce, že si nemůže vzít, co chce, by byl asi stejně zbytečný, jako kdybyste chtěli prosadit zákon, který by zakazoval větru foukat.

Toho dne v bance jsem na vlastní oči viděl, proč se tolik lidí rozhodlo Výjimečným neodporovat. Ocelové Srdce zdvihl ruku a z té začala vyzařovat studeným žlutým světlem energie. Okamžik Smrti se ukryl za ním, chránil se tak před střelbou. Zdálo se, že na rozdíl od Ocelového Srdce se bojí, aby ho nezasáhli. Ne všichni Výjimeční dokážou odolat střelným zbraním, jen ti nejsilnější.

Ocelové Srdce vypustil z ruky vlnu žlutobílé energie a skupina vojáků zmizela. Vypukl chaos. Vojáci hledali úkryt, kde se dalo. Vzduch zaplnil kouř a odštěpky mramoru. Jeden z vojáků odpálil ze své zbraně raketu, ale ta proletěla kolem Ocelového Srdce, který dál vypouštěl na své nepřátele proud energie, a dopadla v zadní části banky. Tam její exploze otevřela trezor.

Hořící bankovky vyletěly ven. Mince se rozprskly ve vzduchu a jako déšť dopadaly na zem.

Křik. Řev. Šílenství.

Vojáci zemřeli rychle. Já jsem se dál choulil na své židli a rukama si zacpával uši. Všude bylo tolik *hluku*.

Okamžik Smrti pořád stál za Ocelovým Srdcem. Díval jsem se, jak se usmál a pak zdvihl ruce. Natáhl je po krku Ocelového Srdce. Netuším, co měl v plánu. Pravděpodobně skrýval ještě

druhou schopnost. Většina Výjimečných, kteří byli tak silní jako on, měla více schopností.

Možná by to i stačilo na zabití Ocelového Srdce, ačkoliv o tom pochybuji. Každopádně se to už nikdy nedozvíme.

Ozvalo se jedno jediné *lupnutí*. Hlasitá exploze mě ohlušila natolik, že jsem byl sotva schopen rozeznat výstřel. V rozptýlujícím se dýmu po výbuchu jsem uviděl svého otce. Stál se zdviženýma rukama kousek před Ocelovým Srdcem, zatímco zády byl otočený ke sloupu. V obličeji měl odhodlaný výraz a držel zbraň, kterou mířil na Ocelové Srdce.

Ne. Ne na *Ocelové Srdce*. Na Okamžik Smrti, který stál těsně za ním.

Okamžik Smrti se zhroutil, uprostřed čela průstřel. Byl mrtvý. Ocelové Srdce se rychle otočil a podíval se na druhého Výjimečného. Pak se otočil zpátky k mému otci a dotkl se svého obličeje. Na tváři Ocelového Srdce, těsně pod okem, byla krvavá šmouha.

Nejprve jsem si myslel, že je krev Okamžiku Smrti. Ale když si ji Ocelové Srdce otřel, krvácení pokračovalo.

Můj otec vystřelil na Okamžik Smrti, ale kulka nejprve proletěla kolem Ocelového Srdce – cestou ho škrábala.

Tenhle projektil Ocelové Srdce *zranil*, přestože střely vojáků se od něj odrážely.

„Mrzí mě to,“ řekl otec s úzkostí v hlase. „Natahoval se po tobě. Chtěl...“

Ocelovému Srdci se rozšířily oči. Zvedl ruku před sebe a díval se na svou vlastní krev. Tvářil se ohromeně. Podíval se rychle na trezor za sebou a pak na mého otce. V usazujícím se oblaku dýmu a prachu proti sobě stály dvě postavy – obrovský, majestátní Výjimečný a malý muž bez domova v nemožném tričku a obnošených džínsech.

Ocelové Srdce se vymrštil ohromující rychlostí kupředu, jeho ruka vystřelila energii do hrudi mého otce a odhodila ho na bílý, kamenný sloup. Zapraštěly kosti a z otcových úst se vyřinula krev.

„Ne!“ vykřikl jsem. Můj vlastní hlas mi zněl zkresleně, jako kdybych byl pod vodou. Chtěl jsem se k němu rozeběhnout, ale měl jsem příliš velký strach. Dodnes myslím na svou zbabělost a je mi z ní zle.

Ocelové Srdce udělal krok stranou a zdvihl zbraň, kterou můj otec upustil. S očima planoucíma hněvem zamířil Ocelové Srdce mému otci přímo na prsa a pak do už poraženého muže vypálil jedinou střelu.

Takhle to dělá. Ocelové Srdce rád zabíjí lidi jejich vlastními zbraněmi. Stal se z toho jeden z jeho charakteristických znaků. Má neuvěřitelnou sílu a dokáže ze svých rukou vyzařovat proudy energie. Ale ve chvíli, kdy jde o zabití někoho konkrétního, dává přednost použití jeho vlastní zbraně.

Ocelové Srdce nechal mého otce padnout vedle sloupu a zbraň mu hodil k nohám. Pak začal vystřelovat proudy energie všemi směry a ty ničily židle, stěny, přepážky i všechno ostatní. Když jeden zásah udeřil nedaleko ode mě, vymrštilo mě to ze židle a já se skutálel na podlahu.

Exploze vystřelovaly do vzduchu dřevo i sklo a otřásaly celou halou. Během několika okamžiků vyvolal Ocelové Srdce takovou destrukci, že vedle ní vypadalo vražedné šílenství Okamžiku Smrti téměř neškodně. Ocelové Srdce pustošil halu, srážel sloupy a zabíjel každého, koho uviděl. Netuším, jak jsem přežil a odplazil se přes střepy skla a kusy rozštípaného dřeva, omítky a prachu, které létaly kolem mě.

Ocelové srdce vydal výkřik plný hněvu a rozhořčení. Sotva jsem ho slyšel, ale *cítil* jsem, jak se rozbilo těch pár oken, která ještě zbyla, a jak se třesou stěny. Pak se od něj začalo něco šířit, jakási vlna energie. A podlaha kolem něj měnila barvu a přetvářela se na kov.

Začala transformace a valila se halou neuvěřitelnou rychlostí. Podlaha pode mnou, stěna vedle mě, kousky skla na zemi – to všechno se měnilo v ocel. V té chvíli mi došlo, že hněv Ocelového Srdce mění neživé objekty kolem něj, ale živé tvory a všechno v jejich blízkosti mívá.

Než jeho výkřik dozněl, větší část banky se změnila v ocel, ačkoliv na velkém kusu stropu ještě zůstalo dřevo a omítka, stejně jako na jedné části zdi. Ocelové Srdce se najednou vymrštil do vzduchu a proletěl stropem a několika patry k obloze.

Klopýtal jsem k otci a doufal, že něco udělá, že nějak zastaví to šílenství. Když jsem k němu došel, svíjel se v křeči. Měl krev na obličejí a krvácel ze střelného zranění na prsou. V panice jsem se ho chytil za ruku.

I když to bylo neuvěřitelné, podařilo se mu promluvit, ale neslyšel jsem, co říkal. Natolik jsem byl v té chvíli ohlušený. Otec natáhl paži a jeho chvějící ruka se dotkla mé brady. Řekl ještě něco, ale já jsem ho pořád neslyšel.

Otřel jsem si oči rukávem a pak jsem se jej snažil taháním za ruku postavit, aby se mnou utekl. Celá budova se třásla.

Otec mě chytil za rameno a já jsem se na něj podíval se slzami v očích. Pronesl jediné slovo – slovo, které jsem dokázal odečíst z pohybu jeho rtů.

„Běž.“

Pochopil jsem. Právě se stalo něco nečekaného, něco, co zranilo Ocelové Srdce, něco, co ho vyděsilo. Do té doby to byl nový Výjimečný. Ve městě nebyl příliš znám, ale už jsem o něm slyšel. Všichni si mysleli, že je nezničitelný.

Ta střela ho zranila a všichni viděli, že není nezranitelný. Nemohl nás nechat naživu – musel chránit své tajemství.

Slzy mi tekly proudem po tvářích, opustit otce mi připadalo jako vrchol zbabělosti. Otočil jsem se a utíkal. Budova se dál otřásala výbuchy, stěny praskaly, zmizely celé kusy stropu. Ocelové Srdce se snažil zničit celou banku.

Lidé vybíhali předním vchodem, ale tam je Ocelové Srdce zabíjel ze shora. Jiní utíkali bočními dveřmi, ale ty vedly do nitra banky. Tyto ubožáky rozdrtily kusy padající budovy.

Ukryl jsem se v trezoru.

Rád bych vám tvrdil, že šlo o plán, ale v té chvíli jsem byl naprosto mimo. Matně si vzpomínám, jak jsem se odplížil do temného kouta a schoulil se do klubíčka a jak jsem plakal,

zatímco se zbytek budovy hroutil. Protože většinu hlavní haly přeměnil Ocelové Srdce svým hněvem na kov a trezor byl z oceli už předtím, tyto části se na rozdíl od zbytku budovy nerozpádaly.

O pár hodin později mě vytáhla z trosek jedna ze záchranářek. Když mě vyhrabali, byl jsem zmatený, sotva při vědomí a světlo mě oslepovalo. Místnost, ve které jsem se nacházel, se částečně propadla a nahnula ke straně, ale jinak zůstala podivuhodně zachovalá. Stěny a většina stropu teď byly z oceli. Ze zbytku banky zůstaly jen trosky.

Záchranářka mi něco pošeptala do ucha. „Dělej, že jsi mrtvý.“ Pak mě přenesla do řady těl a hodila přese mě deku. Tušila, co by mohl Ocelové Srdce udělat s těmi, kdo přežili.

Jakmile se vydala zpátky hledat další přeživší, zachvátila mě panika a vyhrabal jsem se zpod deky. Venku byla tma, i když mohlo být teprve pozdní odpoledne. Dorazil Vládce Noci. Nadvláda Ocelového Srdce započala.

Klopýtal jsem do jedné ze zadních uliček. To mi zachránilo podruhé život. Krátce poté, co jsem uprchl, se vrátil Ocelové Srdce. Proletěl kolem reflektorů záchranářů a přistál vedle trosek. Někoho si přivedl s sebou, štíhlou ženu, která měla vlasy vyčesané do drdolu. Později jsem zjistil, že to byla Výjimečná, které říkali Tektonika, a dokázala pohybovat zemí. I když se jednou Ocelovému Srdci postaví, tehdy mu sloužila.

Mávla rukou a země se začala otřásat.

Utíkal jsem, zmatený, vyděšený, plný bolesti. Za mnou se otevírala země a pohlcovala zbytky banky – spolu s mrtvolami padlých, s těmi, kdo přežili a které se zdravotníci pokoušeli zachránit, i se samotnými záchranáři. Ocelové Srdce zahlašoval stopy. Nařídil Tektonice, aby všechny pohřbila stovky metrů pod zem, a zabila tak každého, kdo by snad mohl vyprávět o tom, co se odehrálo v bance.

Kromě mě.

Téhož dne večer uskutečnil Velkou proměnu, úděsnou demonstraci síly, při které přeměnil větší část Chicaga – budovy,

auta, ulice – v ocel. K tomu přidal i značný kus Michiganského jezera, jež se změnilo v hladkou desku z černého kovu. Právě tam si vybudoval svůj palác.

Vím líp než kdokoliv jiný, že nejsou hrdinové, kteří by nás přišli zachránit. Nejsou žádní dobří Výjimeční. Nikdo nás nepasí. Moc člověka kazí a absolutní moc ho zkazí úplně.

Žijeme s nimi. Snažíme se existovat jim *navzdory*. Jakmile vstoupil v platnost Zákon o kapitulaci, většina lidí přestala bojovat. V některých oblastech vznikly Roztržštěné státy, stará vláda tady má omezenou moc. Nechají Výjimečné dělat, co chtějí, a snaží se dál řídit rozvrácenou společnost. Většinu oblastí ale zachvátil chaos, kde neplatí žádné zákony.

Na několika málo místech, ke kterým patří i Newcago, žije jediný Výjimečný, samovládce, který si hraje na boha. Ocelové Srdce tady nemá soupeře. Každý ví, že je nezranitelný. Nic mu nemůže ublížit: ani střely, ani exploze, ani elektřina. V raných dobách se ho ostatní Výjimeční pokoušeli svrhnout, dělali si nároky na jeho trůn. Pokusila se o to i Tektonika.

Všichni jsou mrtví. Dnes už jsou podobné pokusy vzácností.

Ale jestli existuje nějaká jistota, je to tahle: *každý* Výjimečný má slabinu. Něco, co ruší jeho schopnosti, něco, co z nich znovu udělá obyčejné lidi, i kdyby jen na okamžik. Ocelové Srdce není výjimkou a události onoho dne v bance jsou toho důkazem.

V mé hlavě se skrývá klíč k tomu, jak je možné Ocelové Srdce zabít. Souvisí to s bankou, s tou situací, se zbraní, nebo přímo s mým otcem, který nějakým způsobem narušil nezranitelnost Ocelového Srdce. Mnoho z vás možná vidělo tu jizvu, co má Ocelové Srdce na tváři. Jsem jediný žijící člověk, který ví, jak k ní přišel.

Viděl jsem Ocelové Srdce krváčet.

A *zase* ho krváčet uvidím.

ČÁST PRVNÍ

1

Seběhl jsem po schodišti a pod nohama mi zakřupal štěrk. Zhluboka jsem se nadechl a rozeběhl se jednou z tmavých podzemních ulic Newcaga. Od smrti mého otce uběhlo deset let. Ten osudný den se do vědomí většiny lidí zapsal jako Anexe.

Měl jsem oblečenou koženou bundu a džíny a přes rameno přehozenou pušku. Ulice byla tmavá, i když to byla jedna z těch nehlubokých podzemních ulic, ze které bylo skrze mříže a otvory vidět nebe.

V Newcagu panuje neustále tma. Vládce Noci byl jedním z prvních Výjimečných, kteří Ocelovému Srdci odpřisáhli věrnost, a patřil k okruhu jeho nejbližších. Kvůli Vládci Noci nevychází slunce a neobjevuje se ani měsíc, na obloze panuje dokonalá temnota. Je to tak pořád, každý den. Jediné, co můžete tam nahoře vidět, je Kalamita, která vypadá trochu jako zářivě rudá hvězda nebo kometa. Kalamita začala zářit o rok dřív, než se lidé začali přeměňovat na Výjimečné. Nikdo neví, proč nebo jak neustále prozařuje temnotu. Samozřejmě taky nikdo neví, proč se začali objevovat Výjimeční, ani jakým způsobem jsou spojeni s Kalamitou.

Utíkal jsem a proklínal se, že jsem nevyrazil dřív. Světla na stropě podzemní ulice pomrkávala, jejich kryty jim dodávaly

modrý nádech. Podzemní ulice byla plná typických zoufalců: na rozích narkomani, v průchodech dealeři nebo ještě horší existence. Kradmo se tu plížilo několik skupin dělníků, kteří se vraceli z práce, v teplých kabátech a s vyhrnutými límci, aby jim nebylo vidět do obličejů. Šli nahrbení, s pohledy upřenými do země.

Strávil jsem větší část posledního desetiletí mezi lidmi jako oni. Pracoval jsem v místě, kterému jsme jednoduše říkali Továrna. Zčásti sirotčinec, zčásti škola. Většinou šlo o způsob, jak vykořisťovat děti neplacenou prací. Alespoň mi v Továrně poskytl po většinu z těch deseti let ubytování a stravu. Bylo to lepší než žít na ulici a ani na chvilku mi nevadilo, že musím kvůli jídlu pracovat. Zákony zakazující práci dětí se staly přežitkem, lidé se o tyhle věci nestarali.

Proklestil jsem si cestu kolem skupiny dělníků. Jeden mi nadával jazykem, který zněl zhruba jako španělština. Zvedl jsem hlavu, abych zjistil, kde jsem. Většina křižovatek byla označena jmény nastříkanými sprejem na lesklých kovových stěnách.

Když Velká proměna způsobila, že se ze značné části Starého města stala ocel, postihlo to stejně tak hlínu a skály, desítky – a možná i stovky – metrů pod zem. V průběhu raných let své vlády předstíral Ocelové Srdce, že je shovívavý – i když bezohledný – diktátor. Jeho Raziči vytvořili několik úrovních podzemních ulic, včetně budov, a do Newcaga začali přicházet lidé za prací.

Život tu byl těžký, ale všude jinde vládl chaos. Výjimeční mezi sebou bojovali o teritoria a stejně tak si na různá území činily nárok různé polovládní či státní vojenské skupiny. Newcago bylo jiné. Tady vás sice mohl zabít Výjimečný, kterému se nelíbilo, jak jste se na něj podívali, ale aspoň tu byla elektřina, voda a jídlo. Lidé se přizpůsobí. Jsou už taková.

S výjimkou těch, kteří taková být odmítnou.

Musím si pospíšet, pomyslel jsem si, když jsem se podíval na mobil, který jsem nosil v úchyty na předloktí, abych zjistil, kolik

je hodin. Přešel jsem zrušenou trať s kolejemi vyhozenými do povětří. Vzal jsem to další zkratkou, proběhl jsem zadní uličkou. Bylo tu šero, ale když žijete deset let v trvalém přitmě, zvyknete si na to.

Prošel jsem kolem schoulených postav spících žebráků, pak přeskočil jednoho, který byl na konci uličky natažený napříč, a vyšel jsem do Siegelovy ulice. Byla to širší silnice o něco lépe osvětlená než ostatní. Tady, jednu úroveň pod zemí, vyhloubili Raziči místnosti, které se používaly jako obchody. Momentálně byly zavřené, ale před některými z nich postávali hlídači s puškou. Teoreticky střežila podzemní ulice policie Ocelového Srdce, ale ta zřídka kdy někomu pomohla, snad s výjimkou těch nejhorších případů.

Původně Ocelové Srdce hovořil o velkém podzemním městě, které mělo mít dvanáct úrovní. To bylo ještě dřív, než Raziči zešleli a než Ocelové Srdce přestal předstírat, že mu na lidech v podzemních ulicích záleží. Přesto horní patra nebyla tak hrozná. Alespoň zde byl náznak organizace a spousta vyhloubených děr, které se daly použít jako domov.

Světla na stropě tu byla mdle zelená a žlutá. Barvy se střídaly. Pokud jste znali barevný systém, snadno jste se díky němu mohli v podzemních ulicích orientovat. Přinejmenším v horních úrovních. Těm nižším se vyhýbali dokonce i starousedlíci. Říkalo se jim ocelové katakomby a bylo opravdu snadné v nich zabloudit.

Dva bloky před Schusterovou ulicí jsem se podíval stropem k osvětleným, zářícím mrakodrapům. Ještě dva bloky jsem utíkal a pak jsem se přikrčil, abych se mohl vydat vzhůru po schodišti. Moje nohy dopadaly na ocelové schody, které odrážely matně svítící a jen zčásti fungující světla.

Vydrápal jsem se na kovovou ulici a okamžitě zmizel v jedné z bočních uliček. Spousta lidí říkala, že nadzemní ulice nejsou tak nebezpečné jako ty podzemní, ale já jsem se tu nikdy necítil dobře. Upřímně řečeno jsem se nikde necítil v bezpečí, dokonce ani v Továrně s ostatními studenty. Ale tady nahoře... tady nahoře žili Výjimeční.

Nosit s sebou pušku v podzemních ulicích bylo běžné, ale tady mohla vzbudit pozornost vojáků Ocelového Srdce nebo kolemjdoucího Výjimečného. Nejlepší bylo zůstat v úkrytu. Přikrčil jsem se vedle několika beden v průchodu a lapal po dechu. Podíval jsem se na mobil, prošel si pár űknutími základní mapu okolí a pak zvedl hlavu.

Přímó přede mnou, na opačné straně ulice, stála budova s červenými neonovými písmeny. Reevovo divadlo. Sledoval jsem, jak lidé proudí ven. Úlevou jsem vydechl. Přece jen jsem stihnul konec představení.

Všude postávali lidé, muži v tmavých oblecích a ženy barevných šatech. Někteří mohli patřit mezi Výjimečné, ale většinou šlo o obyčejné lidi. Spíš to byli ti, kteří v životě dosáhli úspěchu. Snad je Ocelové Srdce odměnil za práci, kterou pro něj udělali, nebo se jednoduše narodili bohatým rodičům. Ocelové Srdce si mohl vzít, co chtěl, ale aby stál v čele impéria, potřeboval lidi, kteří mu pomohou vládnout. Úředníky, důstojníky pro svou armádu, účetní, specialisty na obchod, diplomaty. Stejně jako ta nejvyšší vrstva v diktaturách ze staré školy i tito lidé žili z drobků, které za sebou Ocelové Srdce nechával.

To znamenalo, že nesli téměř stejnou vinu jako Výjimeční, kteří nás utlačovali, ale necítil jsem vůči nim žádnou větší zášť. Současný svět už byl takový – aby člověk přežil, dělal to, co musel.

Měli na sobě oblečení, které se nosilo před několika desítkami let – takový byl současný trend. Muži měli klobouky, ženy byly v šatech, které jsem viděl na obrázcích z časů prohibice. To vše výrazně kontrastovalo s moderními ocelovými budovami i se vzdáleným rachotem helikoptéry Vymahačů Zákona.

Zámožní lidé najednou začali uhýbat z cesty a uvolňovali prostor muži v zářivě červeném proužkovaném obleku s červeným plstěným kloboukem a v rudo-černém plášti.

Přikrčil jsem se ještě víc. Byl to Prediktor. Výjimečný, který měl schopnost předvídat. Dokázal například uhodnout, jaká čísla padnou při házení kostkou, nebo předpovídat počasí.

Stejně tak dokázal vycítit nebezpečí, a to ho řadilo do kategorie Vyšších Výjimečných. Někoho jako je on jste nemohli zabít jen tak střelou z pušky. Věděl by, že to přijde, a uhnul by dřív, než byste stačili zmáčknout spoušť. Jeho schopnosti byly vyvinuté natolik, že se dokázal vyhnout palbě z kulometu a současně by taky poznal, že jste mu otrávil jídlo nebo že je jeho dům prošpikovaný náložemi.

Vyšší Výjimeční. Ty je zatraceně těžké zabít.

Prediktor patřil k těm trochu významnějším členům vlády Ocelového Srdce. Neřadil se ale do okruhu jeho nejbližších, v němž byli Vládce Noci, Ohniboj či Souběh. Na druhou stranu byl dostatečně silný, aby se ho bála většina méně významných Výjimečných v tomhle městě. Měl protáhlý obličej a orlí nos. Kráčel po chodníku před divadlem, zapaloval si cigaretu a za ním se valili další návštěvníci. Z každé strany do něj byla zavěšená jedna žena v elegantních šatech.

Měl jsem nutkání sundat z ramene pušku a vystřelit na něj. Prediktor byl sadistická zrůda. Tvrdil, že jeho schopnosti fungují nejlépe, když provádí činnost nazvanou extispicie – věštění z vnitřností mrtvých živočichů, díky níž odhaluje budoucnost. Prediktor často předpovídal s pomocí lidských vnitřností a měl je rád čerstvé.

Ovládl jsem se. V okamžiku, kdy bych se rozhodl vystřelit, by se aktivovaly jeho schopnosti. Prediktor se osamělého ostřelovače bát nemusel. Pravděpodobně se domníval, že se nemusí bát vůbec ničeho. Pokud jsem dostal správné informace, příští hodina mu měla dokázat, že se mýlil.

No tak, pomyslel jsem si. Teď je ten nejlepší okamžik, kdy se mu postavit. Mám pravdu. Určitě mám pravdu.

Prediktor potáhl z cigarety a pokynul pár kolemjdoucím. Neměl žádné tělesné strážce. K čemu by mu taky byli? Přestože bohatství pro něj nic neznamenalo, na prstech se mu blýskaly prsteny. I kdyby mu vláda nastolená Ocelovým Srdcem nezaručovala právo vzít si, co chce, mohl Prediktor vyhrát obrovské bohatství v jakémkoliv kasinu, které by si vybral.

Nic se nedělo. Zmýlil jsem se? Byl jsem si tak *jistý*. Bilkovy informace bývaly obvykle přesné. V podzemních ulicích se povídalo, že se do Newcaga vrátili Zúčtovatelé. Prediktor *byl* Výjimečný, na kterého měli spadeno. Věděl jsem to. Podle svého zvyku – bral jsem to možná i jako poslání – jsem si o Zúčtovatelích něco nastudoval. A...

Kolem Prediktora prošla žena. Vysoká, štíhlá a plavovlasá, bylo jí asi tak dvacet. Měla na sobě tenké červené šaty s hlubokým výstřihem. I když měl Prediktor vedle sebe dvě krásky, otočil se a zíral na ni. Zaváhala, a pak mu pohled opětovala. Usmála se a šla k němu. Boky se jí houpaly ze strany na stranu.

Neslyšel jsem, co říkají, ale nakonec nová příchozí nahradila obě ženy. Vedla si Prediktora po ulici, šeptala mu něco do ucha a smála se. Zbylé dvě ženy postávaly na ulici za nimi se zkříženýma rukama a neodvažovaly se cokoliv říct. Prediktor *ne* měl rád ženy, které mu odmlouvaly.

To bylo určitě ono. Chtěl jsem se dostat před ně, ale na hlavní ulici se to provést nedalo. Místo toho jsem tedy prošel několika bočními uličkami. Tuhle oblast jsem perfektně znal, studium map okolí divadla bylo tím důvodem, proč jsem málem přišel pozdě.

Ve spěchu jsem proběhl zezadu kolem nějaké budovy, ponořil se do stínů a vyloupl se v další zadní uličce. Odsud jsem viděl na hlavní ulici, ale z jiného úhlu. Prediktor pomalu šel po ocelovém chodníku.

Celá oblast byla osvětlena lampami zavěšenými na pouličních světlech. Ty se během Proměny přeměnily v ocel – včetně elektroniky a žárovek. Už tedy nefungovaly, ale představovaly příhodné místo pro zavěšení luceren.

Tyhle lampy vytvářely na zemi kruhy světla a kráčející pár se pohyboval od jednoho ke druhému. Zadržel jsem dech a soustředěně je pozoroval. Prediktor nosil pro jistotu zbraň. Oblek měl ušitý tak, aby se vyboulení skrylo v podpaždí, ale já jsem přesto poznal, kde se pouzdro s pistolí ukrývá.

Prediktor neměl žádné zvláštní bojové schopnosti, ale to

vlastně nevadilo. To, že dokázal předvídat, znamenalo, že nikdy neminul cíl, i když na náhodného pozorovatele mohla jeho střelba působit poněkud podivně. Pokud se rozhodl vás zabít, měli jste na reakci jen pár vteřin. Jinak bylo po vás.

Nezdálo se, že by ta žena měla zbraň, i když jistý jsem si být nemohl. Na jejích šatech se nacházela spousta záhybů. Že by třeba měla zbraň připevněnou ke stehnu? Když vcházel do dalšího kruhu světla, lépe jsem si ji prohlédl. Přistihl jsem se, že než abych hledal zbraň, zírám na ni. Byla úchvatná. Zářící oči, výrazně rudé rty, zlaté vlasy. A ten hluboký výstřih...

Trhnul jsem sebou. *Pitomče*, pomyslel jsem si. *Máš úkol. Ženy tvé poslání mohou jenom překazit.*

Jenže před touhle ženou by se zastavil a v úžasu zíral i devadesátiletý slepý kněz. Pokud by tedy nebyl slepý. *Pitomá metafora*, napadlo mě. *Na tomhle ještě budu muset zapracovat.* Metafory mi moc nejdou.

Soustřed' se. Zdvihl jsem pušku. Neodjistil jsem ji, ale použil jsem zaměřovač jako dalekohled. Kde na něj chtějí zaútočit? Ulice odsud vedla přes několik bloků ponuré temnoty, kterou narušovaly jen lucerny. Následovala křižovatka s Burnleyovou ulicí. Zde bylo sídlo zábavní čtvrti. Ta žena pravděpodobně lákala Prediktora, aby s ní šel do nějakého klubu. Nejrychlejší cesta vedla právě tou tmavou, vylidněnou ulicí.

Prázdná ulice bylo dobré znamení. Zúčtovatelé zřídka kdy zaútočí na Výjimečného na veřejném místě, kde jsou lidé. Nechtějí nevinné oběti. Zdvihl jsem pušku a zadíval se zaměřovačem k mrakodrapům. Část oken, která se kdysi přeměnila v ocel, byla vyříznuta a znovu nahrazena sklem. Díval se tam seshora někdo?

Pronásledoval jsem Zúčtovatele celá léta. Byli jediní, kdo se ještě bránil. Skupina lidí, která pronásledovala, chytala a zabíjela mocné Výjimečné. Zúčtovatelé *byli* hrdinové. Ne takoví, jaké si představoval můj otec – neměli schopnosti Výjimečných, neměli barevné kostýmy. Nebojovali za pravdu, americké ideály, ani za žádný podobný nesmysl.

Pouze zabíjeli Výjimečné. Jednoho po druhém. Jejich cílem bylo zlikvidovat všechny Výjimečné, kteří si mysleli, že se mohou stavět nad zákon. A protože to byl víceméně *každý* Výjimečný, měli spoustu práce.

Pokračoval jsem v prohlídce oken. Jak by mohli zabít Prediktora? Existovalo jen pár způsobů, jak to provést. Mohli by se pokusit dostat ho do situace, ze které není možné uniknout. Jeho schopnosti předvídat by ho vedly po těch nejbezpečnějších cestách, které mu zajistí, že přežije. Pokud ale vytvoříte situaci, kdy *každá* z cest povede ke smrti, mohli byste ho zabít.

Říká se tomu šach-mat, ale jeho příprava je velmi obtížná. Je pravděpodobnější, že Zúčtovatelé znají některou z Prediktorových slabin. Každý Výjimečný má alespoň jednu – nějaký předmět, stav mysli, druh činnosti – a ta vám umožní na chvíli zrušit jeho schopnosti.

Támhle je, pomyslel jsem si a srdce mi poskočilo, když jsem skrze zaměřovač spatřil temnou postavu v okně ve třetím patře budovy na protější straně ulice. Nedokázal jsem rozeznat podrobnosti, ale pravděpodobně i on sledoval Prediktora zaměřovačem vlastní zbraně.

Je to tady. Usmál jsem se. Tak jsem je přece jen našel. Po všem tom tréninku a pátrání jsem je *našel*.

Dál jsem sledoval situaci a byl jsem ještě nedočkavější. Ten ostřelovač mohl být jen jednou z částí scénáře na zabití Výjimečného. Začaly se mi potit ruce. Jiné lidi vzrušují nebezpečné sporty nebo akční filmy. Já ale nemám na uměle vyvolané vzrušení čas. Ovšem tohle... to je příležitost vidět Zúčtovatele v akci, vidět jejich zásah na vlastní oči... Bylo to doslova splnění mého největšího snu, a to i přesto, že šlo pouze o první fázi mých plánů. Nepřišel jsem totiž jen proto, abych se podíval, jak zabijí Výjimečného. Než skončí noc, měl jsem v úmyslu vymyslet něco, co přiměje Zúčtovatele, aby mě přijali mezi sebe.

„Prediktore!“ zakřičel něčí hlas.

Rychle jsem sklonil pušku a stáhl se k okraji boční uličky.

O chvilku později proběhla kolem postava. Byl to zavalitý muž v saku se širokými klopami a v pohodlných kalhotách.

„Prediktore!“ zakřičel znovu. „Počkej!“ Znovu jsem zdvihl zbraň, abych si přes zaměřovač prohlédl nově příchozího. Byla to součást pasti na Prediktora?

Ne. Byl to Donny „Točeňák“ Harrison, méně významný Výjimečný, který měl jedinou schopnost. Dokázal střílet z pistole, aniž by mu kdy došly náboje. Byl to tělesný strážce a zabiják v organizaci Ocelového Srdce. Nebylo možné, aby byl součástí plánu Zúctovatelů – ti s Výjimečnými nespolupracovali. Nikdy. Zúctovatelé Výjimečné nenáviděli. Zabíjeli jen ty nejhorší z nich, ale *nikdy* by nedovolili, aby se některý připojil k jejich týmu.

Potichu jsem zaklel a sledoval, jak Točeňák doběhl Prediktora a tu ženu. Tvářila se ustaraně, plné rty semknuté a nádherné oči zúžené. Měla strach. Určitě patřila k Zúctovatelům.

Točeňák začal mluvit, cosi vysvětloval, a Prediktor se mračil. Co se to děje?

Znovu jsem zaměřil svou pozornost tu ženu. *Něco z ní vyzařuje...*, pomyslel jsem si a nemohl z ní spustit oči. Byla mladší, než jsem původně předpokládal, asi tak osmnáct nebo devatenáct. V očích ale měla výraz, který ji dělal starší.

Ovládla se a ustaranost nahradil podle mého názoru záměrně duchaprázdný obličej, se kterým se obrátila k Prediktorovi a ukázala dopředu. Ať už to byla jakákoliv past, potřebovala, aby po té ulici šel dál. Dávalo to smysl. Dostat do léčky někoho, kdo vidí do budoucnosti, je *náročné*. Pokud jeho smysl na vycítění nebezpečí zachytí jen náznak jakékoliv pasti, stáhne se. *Musela* znát jeho slabinu, ale pravděpodobně ji nechtěla využít, dokud nebudou o samotě.

Ani pak to nemuselo vyjít. Prediktor byl pořád ozbrojený a vědělo se že u spousty Výjimečných je obtížné najít jejich slabinu.

Dál jsem je sledoval. Nevím, co měl Točeňák za problém, ale zdálo se, že s tou ženou nijak nesouvisí. Gesty ukazoval zpátky k divadlu. Jestli přesvědčí Prediktora, aby se vrátil...

Past by nikdy nesklapla. Zúčtovatelé by se museli stáhnout, zmizet, vybrat si nový cíl. Mohl bych strávit další roky hledáním podobné příležitosti.

To jsem nemohl dopustit. Zhluboka jsem se nadechl, sklonil pušku a přehodil si ji přes rameno. Pak jsem vyšel na ulici a vydal se směrem k Prediktorovi.

Přišel čas, abych Zúčtovatelům ukázal, co dovedu.

2

Spěchal jsem po ocelovém chodníku temnou ulicí a procházel střídavě kruhy světla.

Bylo pravděpodobné, že jsem se odhodlal k něčemu opravdu hloupému. Stejně hloupému, jako když se zakousnete do masa, které prodávají pochybní obchodníci v podzemních ulicích. Možná ještě hloupějšímu. Zúčtovatelé plánovali své vraždy nesmírně pečlivě. Neměl jsem v úmyslu zasahovat – pouze sledovat a pak se pokusit přimět je, aby mě vzali mezi sebe. Tím, že jsem vyšel z postranní uličky, jsem všechno změnil. Ocítl jsem se uprostřed jejich plánu, ať už byl jakýkoliv. Pořád existovala možnost, že všechno probíhá tak, jak má – že se s Točeňákem počítalo.

Ale třeba taky ne. Žádný plán není dokonalý a dokonce i Zúčtovatelé občas neuspěli. Někdy se stáhli a nechali svůj cíl naživu. Bylo lepší ustoupit než riskovat zajetí.

Netušil jsem, jaký byl tohle případ, ale musel jsem se alespoň pokusit jim pomoci. Kdybych propásl tuhle příležitost, proklínal bych se do konce života.

Běžel jsem k nim a všichni tři – Prediktor, Točeňák i ta nebezpečně vypadající kráska – se ke mně obrátili. „Donny!“ řekl jsem. „Potřebujeme vás v Reeovově divadle!“

Točeňák se ke mně obrátil a podíval se na mou zbraň. Sáh pod sakem po té svojí, ale nevytáhl ji. Prediktor ve svém červeném obleku a tmavorudém plášti na mě pohlédl s pozdvihnutým obočím. Pokud bych představoval nebezpečí, jeho schopnosti by ho varovaly. Neměl jsem ale v úmyslu mu v příštích několika minutách cokoliv provést, takže ho jeho schopnosti neupozornily.

„Co jsi zač?“ zeptal se Točeňák.

Zarazil jsem se. „Co jsem zač? Zatraceně, Donny! Už tři roky dělám pro Spritzera. *Stalo* by se něco, kdybyste se přemoh a zapamatoval si pár jmen?“

Srdce mi bušilo, ale snažil jsem se tvářit jako by nic. Spritzer byl chlapík, který šéfoval v Reeovově divadle. Nebyl Výjimečný, ale Ocelové Srdce mu platil – tak jako každému, kdo měl v tomhle městě nějaký vliv.

Točeňák si mě podezřívavě měřil, ale já jsem věděl, že bezvýznamným kriminálníkům ve svém okolí nevěnuje pozornost. Nejspíš by ho šokovalo, kdyby tušil, kolik toho o něm vím, stejně jako o většině Výjimečných v Newcagu.

„Tak co?“ zeptal jsem se. „Půjdete?“

„Neotevírej si na mě hubu, kluku. Co jsi zač, portýr?“

„Loni v létě jsem byl při tom zátahu v Idolinu,“ řekl jsem a zkřížil ruce na hrudi. „Stoupám vzhůru, Donny.“

„Oslovuj mě pane, pitomče,“ odsekl Točeňák a ruka mu sjela dolů. „Kdybys stoupal vzhůru, tak bys nedělal poslíčka. Co je to za pitomost, že se mám vrátit? Říkal, že chce od Prediktora nějakou předpověď.“

Pokrčil jsem rameny. „Neřekl mi *důvod*, prostě mě pro vás poslal. Údajně se spletl a nemáte kvůli tomu Prediktora obtěžovat.“ Podíval jsem se na Prediktora. „Myslím, že Spritz asi nevěděl, že... ehm... máte plány, pane.“ Pokývl jsem na pozdrav ženě.

Následovala dlouhá, nepříjemná pauza. Byl jsem tak nervózní, že bych o svůj roztřesený hřbet ruky klidně mohl stírat losy. Nakonec si Prediktor odfrkl. „Vyříd’ Spritzovi, že mu tentokrát

odpouštím. Ale ať si dá pozor – nejsem jeho osobní kalkulačka.“ Obrátil se, nastavil ženě paži a pokračoval dál s očividným předpokladem, že se do něj okamžitě zavěsí.

Když se otáčela, aby ho následovala, podívala se na mě. Dlouhé řasy se jí zatřepotaly nad hlubokýma modrýma očima a já se přistihl, jak se usmívám.

Pak mi došlo, že pokud jsem zmátl Prediktora, zmátl jsem pravděpodobně i ji. To znamenalo, že ona – i Zúčtovatelé – mě teď považovali za jednoho z poskoků Ocelového Srdce. Vždycky si dávali pozor, aby neohrozili civilisty, ale sejmut pár goril nebo lumpů jim nedělalo nejmenší problém.

Průšvih, pomyslel jsem si. Měl jsem na ni mrknout! Proč jsem na ni nemrkl?

Vypadalo by to hloupě? Nikdy jsem mrkání nenacvičoval. Dalo se na tom něco zkazit? Byla to jednoduchá věc.

„Máš něco s okem,“ řekl Točeňák.

„Ehm, mám tam řasu,“ odpověděl jsem. „Pane. Pardon. Ehm, měli bychom se vrátit.“ Představa, jak Zúčtovatelé v té chvíli líčí past, aby současně se svým hlavním cílem jako bonus dostali Točeňáka – i mou maličkost – mě opravdu znervózňovala.

Spěchal jsem po chodníku a s čvachtáním prošel několik louží. V temnotě se dešťová voda nevypařovala tak rychle a na ocelovém podloží neměla kam odtékat. Raziči vyhloubili pár odvodňovacích šachet, když pokládali ventilační potrubí, aby mohl do podzemních ulic proudit vzduch, ale jejich následné šílenství překazilo všechny další plány a svou práci nikdy nedokončili.

Točeňák šel umírněným tempem za mnou. Zpomalil jsem a srovnal svůj krok s jeho. Báł jsem se, že by ho mohl napadnout nějaký důvod, proč se vrátit zpátky k Prediktorovi.

„Kam ten spěch, hochu,“ zavrčel.

Daleko od nás se ta žena s Prediktorem zastavili pod lampou a pustili se do vzájemného prozkoumávání svých úst jazyky.

„Přestaň na ně zírat,“ utrousil Točeňák, když mě míjel. „Může nás oddělat a nemusí mříť. Neštěkl by po nás ani pes.“

Měl pravdu. Prediktor byl natolik schopný Výjimečný, že mohl dělat, co ho napadlo. Stačilo jen, aby se to nekřížilo s plány Ocelového Srdce. Točeňák žádnou velkou imunitu neměl. S jeho schopností musel být neustále ve střehu. Ocelovému Srdci by bylo jedno, kdyby nějakému méně významnému Výjimečnému někdo vrazil nůž do zad.

Odvrátil jsem pohled a připojil se k Točeňákovi. Ten si za chůze zapálil cigaretu. Ve tmě zazářil oheň a pak před ním ve vzduchu zasvítila jako žhavý uhlík špička cigarety. „Zatracenej Spritz,“ ucedil. „Mohl za Prediktorem poslat některýho ze svých poskoků. Nesnáším, když vypadám jako idiot.“

„Víte přece, co je Spritz zač,“ pronesl jsem nepřítomně. „Myslel si, že když pošle vás, bude to pro Prediktora míň urážlivé, protože jste Výjimečný.“

„Řekněme, že je to pravda.“ Točeňák potáhl z cigarety. „U koho jsi v týmu?“

„U Eddieho Macana,“ vypálil jsem jméno jednoho z pěšáků Spritzovy organizace. Ohlédl jsem se přes rameno. *Ještě pořád* v tom pokračovali. „To on mě poslal za vámi. Nechtěl jít sám. Měl spoustu práce s balením jedný z těch holek, co tam Prediktor nechal stát. To je parchant, co?“

„Eddie Macano?“ řekl Točeňák a obrátil se ke mně. Špička cigarety ozařovala jeho zmatený obličej a dodávala mu červenooranžový nádech. „Ten předevcírem umřel v tý šarvátce. Byl jsem tam...“

Ztuhl jsem. *Jejda.*

Točeňák sáhl po zbrani.

3

Pistole mají před puškami jednu velkou výhodu – jsou rychlé. Ani jsem se nepokoušel na něj vytáhnout pušku. Uskočil jsem stranou a utíkal, co nejrychleji to šlo, k jedné z bočních ulic.

Někde poblíž kdosi vykřikl. *Prediktor*, pomyslel jsem si. *Viděl, že utíkám? Ale já jsem nestál ve světle a on se nedíval. Bylo to něco jiného. Ta past určitě...*

Točeňák po mně začal střílet.

Problém pistolí spočívá v tom, že se s nimi špatně míří. I vycvičení a zkušený profesionálové víckrát minou než trefí. A pokud střílíte od boku – jako kdybyste si mysleli, že jste v nějakém pitomém akčním filmu – budete mít zásahů ještě méně.

A přesně to dělal Točeňák. Záblesky z jeho zbraně prozařovaly temnotu. Jeden z nábojů kousek ode mě narazil na zem a jeho křísnutí o ocelový chodník rozvřílo rej jisker. Vklouzl jsem do uličky a přitiskl se ke zdi, abych se dostal mimo Točeňákovu palebnou linii.

Střely dál zasahovaly zeď. Neodvážil jsem se moc rozhlížet kolem, jen jsem slyšel, jak Točeňák řve a nadává. Byl jsem příliš rozrušený, než abych počítal výstřely. Do zásobníku, jaký měl on, se vejde asi tak dvanáct nábojů...

No jistě, pomyslel jsem si. *Má přece svou schopnost*. Ten chlap může střílet a nikdy mu nedojdou náboje. Nakonec obejde roh a dostanu přímý zásah.

Můžu udělat jedinou věc. Zhluboka jsem se nadechl, nechal pušku sklouznout z ramene a popadl ji do rukou. Na kraji jedné z uliček jsem poklekl na jedno koleno, a i když jsem se tím vystavoval riziku, zvedl jsem zbraň. Hořící cigareta mi osvěcovala Točeňákův obličej.

Kulka zasáhla stěnu za mnou. Připravil jsem se na zmáčknutí spouště.

„Nech toho, pitomče!“ ozval se něčí hlas za Točeňákem. Ve chvíli, kdy jsem vystřelil, se mezi námi ve špatném osvětlení objevila postava. Minul jsem. Byl to *Prediktor*.

Sklonil jsem zbraň, zatímco se odněkud z výšky ozval další výstřel. Ostřelovač. Kulka zasáhla zem vedle mě. Téměř Prediktora trefil, ale ten na poslední chvíli uskočil. Mohla za to jeho schopnost vycítit nebezpečí.

Prediktor podivně běžel, a když se přiblížil ke světlu, uviděl jsem proč. Měl spoutané ruce. Pořád ale utíkal. Nevím, jaký měli Zúctovatelé plán, ale vypadalo to, že selhal.

Letmo jsme na sebe s Točeňákem pohlédli. Ten se stáhl, aby následoval Prediktora. Vystřelil ještě párkrát nazdařbůh mým směrem. Nekonečná zásoba nábojů z něj ovšem neudělala lepšího střelce, všechny rány šly mimo.

Postavil jsem se a podíval se opačným směrem, kde by měla být ta žena. Nestalo se jí nic?

Ve vzduchu se ozvalo hlasité *prasknutí*, Točeňák vykřikl a dopadl na zem. Usmál jsem se, ale v tu chvíli zazněl druhý výstřel a od stěny vedle mě se odrazil roj jisker. Zaklel jsem a stáhl se zpátky do uličky. O vteřinu později do ní vklouzla žena v elegantních červených šatech. V rukou držela malou pistoli a mířila mi přímo do tváře.

V průměru platí, že lidé, kteří střílejí z ručních zbraní ze vzdálenosti nad deset kroků, minou. Ale v případě pistole, kterou jsem měl nějakých čtyřicet centimetrů od obličeje, jsem

si statistikou nebyl příliš jistý. Taková situace asi není pro cíl nijak příznivá.

„Počkej!“ vykřikl jsem, zdvihl ruce a nechal zbraň sklouznout podél těla, zavěšenou na řemenu. „Snažím se ti pomoci! Copak jsi neviděla, jak po mně Točeňák střílel?“

„Pro koho pracuješ?“ zeptala se mě ta žena.

„Pro Havendarkovu Továrnu,“ odpověděl jsem. „Ale dřív jsem jezdil s taxíkem, takže...“

„Pitomče,“ řekla. Pořád na mě mířila a současně zdvihla ruku k hlavě. Prstem se dotkla ucha. Zahlédl jsem sluchátko, které bylo pravděpodobně propojené s mobilem. „Tady Megan. Tio, odpal to.“

Poblíž se ozvala exploze a já jsem sebou trhnul. „Co to bylo?!“

„Reevovo divadlo.“

„Vyhodili jste *do vzduchu* Reevovo divadlo?“ podivil jsem se. „Myslel jsem, že Zúčtovatelé neubližují nevinným!“

Zarazilo ji to. Zbraní pořád mířila na mě. „Jak víš, kdo jsme?“

„Lovíte Výjimečné. Kdo jiný byste byli?“

„Ale...,“ Zarazila se, tiše zaklela a znovu zvedla prst. „Není čas. Abrahame, kde je cíl?“

Neslyšel jsem odpověď, ale očividně ji nepotěšila. V dálce se ozvaly další výbuchy.

Podívala se na mě, ale já měl pořád zdvižené ruce a určitě viděla, jak po mně Točeňák střílí. Viditelně došla k závěru, že nepředstavuji hrozbu. Sklonila zbraň a rychle se natáhla dolů, aby si utrhla jehlové podpatky. Pak ze strany uchopila šaty a strhla si je.

Zíral jsem na ni.

Domnívám se, že se obvykle dokážu chovat chladnokrevně, ale ne každý den se člověk octne ve ztemnělé zadní uličce s půvabnou ženou, která ze sebe serve většinu oblečení. Pod šaty měla tílko s výrazným výstřihem a cyklistické kraťasy. Potěšilo mě, když jsem si všiml, že pouzdro na pistoli bylo skutečně připevněné k jejímu stehnu. Mobil měla přichycený na vnější straně pouzdra.

Odhodila šaty stranou – byly ušité tak, aby se daly snadno svléknout. Paže měla štíhlé a pevné a naivita vykuleného pohledu, kterou ještě nedávno předváděla, byla tatam. Nahradil ji tvrdý a odhodlaný výraz.

Udělal jsem krok a než jsem stačil mrknout, znovu mi mřila pistolí na čelo. Ztuhl jsem.

„Vyjdi z uličky,“ vyštěkla a pokynula mi rukou.

Nervózně jsem udělal, co po mně chtěla, a vyšel zpátky na ulici.

„Na kolena, ruce za hlavu.“

„Já ale opravdu...“

„Dolů!“

Poklekl jsem. Když jsem zvedal ruce za hlavu, připadal jsem si jako pitomec.

„Tvrdáku,“ pokračovala s prstem na uchu. „Kdyby tady Po-klek třeba jenom *kýchl*, prostřel mu krk.“

„Ale...“ ohradil jsem se.

Rozeběhla se po ulici. Když se zbavila šatů a podpatků, pohybovala se mnohem rychleji. Zůstal jsem sám. Připadal jsem si jako idiot. Klečel jsem, vlasy mě škrábaly na krku a myslel jsem na ostřelovače, který mě má na mušce.

Kolik agentů tady Zúčtovatelé mohli mít? Nedokázal jsem si představit, že by se pustili do něčeho podobného s méně než dvaceti lidmi. Země se otrásla dalším výbuchem. Na co ty exploze? Jen na sebe upozorní Vymahače Zákona, vojáky Ocelového Srdce. Jeho poskokové a gorily byli nebezpečnými soupeři. Vymahači měli k dispozici špičkové zbraně a někdy i obrněnou jednotku – přes tři a půl metru vysoký stroj s dokonalým pancéřováním.

Další výbuch se ozval blízko, jen o blok dál. Něco z jejich původního plánu určitě nevyšlo, jinak by Prediktor ženě v rudých šatech neutekl. Megan? Tak se jmenovala?

Tohle tedy byl jeden z jejich záložních plánů. O co se to vlastně snažili?

Ze sousední uličky se vynořila postava. Málem bych vysko-

čil, ale udržel jsem se v klidu. Proklínal jsem ostřelovače, přesto jsem trochu otočil hlavu, abych se podíval. Postava byla oblečena v červeném a pořád měla na rukou pouta. Prediktor.

Ty exploze, došlo mi. Měly ho přimět, aby se sem vrátil!

Přešel ulici a pak se rozeběhl mým směrem. Megan – pokud to bylo skutečně její jméno – se vynořila z téže uličky, ze které vyběhl on. Zatočila tím samým směrem a pokoušela se ho doběhnout, ale za ní – v dálce – běžela další skupina lidí, kteří vyrazili z jiné ulice.

Byli to čtyři Spritzovi hrdlořezové, v oblecích a se samopaly. Mířili na Megan.

Sledoval jsem je z opačné strany, zatímco mě Megan i Prediktor míjeli. Muži se blížili pravé strany a Megan i Prediktor utíkali nalevo. Všichni jsme byli na té samé ztemnělé ulici.

No tak! pomyslel jsem si na adresu ostřelovače tam kdesi nahoře. Ona je nevidí! Zastřelí ji. Sejmi je!

Nic. Muži zdvihli zbraně. Cítil jsem, jak mi po zátylku stéká pot. Pak jsem zaťal zuby, skulil se stranou, popadl pušku a zamířil na jednoho z nich.

Zhluboka jsem se nadechl, soustředil se a zmáčkl spoušť. Čekal jsem, že v té samé chvíli přijde rána shora.

4

Ruční zbraň je jako petarda – nepředvídatelná. Zapálíte petardu, hodíte ji a nikdy neodhadnete, kam dopadne nebo jakou škodu nadělá. Totéž platí, když střílíte z pistole.

Samopal je ještě horší – je jako několik petard navázaných na jednom provázku. Je tu větší šance, že někoho zasáhne, ale pořád je neohrabaný a nezvladatelný.

Puška je elegantní. Je to vaše prodloužená ruka. Zamiřte, stiskněte spoušť, zařídte, ať se stane, co se má stát. V rukou člověka, který dokáže zachovat klid, je dobrá puška tou nej-smrtonosnější zbraní.

První hrdlořez po mém zásahu padl. Posunul jsem hledí o dva centimetry stranou a znovu vystřelil. Další padl k zemi. Zbývající dva sklonili zbraně a začali se krýt.

Zamířit. Zmáčknout. Tři mrtví. Než jsem stačil zacílit na toho posledního, zmizel mi z dohledu. Zarazil jsem se. S mrazivým pocitem jsem čekal, kdy se mi do zad zaryje kulka ostřelovače. Nepřišla. Tvrďákovi, jak to tak vypadalo, došlo, že jsem na správné straně.

Váhavě jsem se postavil. Nebylo to poprvé, co jsem někoho zabil, bohužel. Nestávalo se to často, ale jednou nebo dvakrát už to tu bylo. V podzemních ulicích jsem si musel zachrá-

nit krk. Tohle bylo jiné, ale neměl jsem čas o tom přemýšlet.

Hodil jsem emoce za hlavu, a protože jsem nevěděl, co jiného dělat, otočil jsem se doleva a vydal se zběsilým tempem po ulici za Prediktorem a tou ženou od Zúctovatelů. Výjimečný nadával a klátil se směrem k jedné boční uličce. Všude bylo pusto. Exploze a střelba měly za následek, že se z okolí všichni stáhli – v Newcagu to nakonec nebylo nic neobvyklého.

Megan utíkala za Prediktorem a mně se podařilo nadběhnout si a dostat se na její úroveň. Běželi jsme ulicí, ramena téměř u sebe, za Výjimečným a ona se na mě podívala.

„Říkala jsem ti, že tam máš zůstat, Pokleku!“

„Ještě, že jsem tě neposlech! Právě jsem ti zachránil život.“

„Proto jsem tě taky nezastřelila. Vypadni odsud.“

Neposlechl jsem ji. V běhu jsem zamířil na Výjimečného a vystřelil. Rána šla vedle – běžet a současně mířit bylo nemožné. *Je rychlý!* pomyslel jsem si znechuceně.

„Nemá to cenu,“ vyhrkla dívka. „Nemůžeš ho trefit.“

„Můžu ho zpomalit,“ řekl jsem a sklonil pušku. Právě jsme probíhali kolem hospody, dveře byly zavřené. Z jednoho okna se dívala nervózní skupina hostů. „Když bude uhýbat, vyvede ho to z rovnováhy.“

„Ne nadlouho.“

„Musíme střílet oba současně,“ navrhl jsem. „Můžeme ho dostat mezi dvě střely, takže i když uhne na jednu stranu, druhá kulka ho zasáhne. Šachmat.“

„Zbláznil ses?“ vykřikla, pořád v běhu. „To je prakticky nemožné.“

Měla pravdu. „No tak využijeme jeho slabinu. Vsadím se, že víš, jaká to je – jinak bys mu nikdy nemohla nasadit ta pouta.“

„To nepomůže,“ odpověděla a vyhnula se sloupu lampy.

„Tobě to přece vyšlo. Řekni mi, co to je. Použiju to.“

„Troubo,“ procedila mezi zuby. „Jeho ostražitost se oslabí ve chvíli, kdy pro něj budeš přitažlivý. Pokud se mu tedy nebudeš zdát o *dost* hezčí než já, tak nám to *nepomůže*.“

Krucí, pomyslel jsem si. No tak to byl problém.

„Musíme...,“ začala Megan větu, ale zarazila se a pořád v běhu zdvihla prst k uchu. „Ne! Já to zvládnu! Je mi *jedno*, jak jsou blízko!“

Chtějí ji stáhnout z akce, došlo mi. Za chvíli dorazí Vymahači Zákona.

Před námi se objevil řidič. Zřejmě měl namířeno do oblasti klubů a zrovna objížděl roh. Auto se skřípěním brzd zastavilo, protože mu cestu zkrřížil Prediktor. Namířil si to do další úzké uličky, která by ho mohla dovést do lidnatějších částí města.

Dostal jsem nápad.

„Vezmi si ji,“ řekl jsem a hodil svou pušku Megan. Vytáhl jsem náhradní zásobník a přidal ho k pušce. „Střílej po něm. Zpomalíš ho.“

„Cože?“ zeptala se Megan. „Kdo jsi, že mi chceš dávat...“

„Dělej!“ řekl jsem a klouzavým smykem zabrzdil vedle auta. Otevřel jsem dveře na místě spolujezdce. „Ven,“ vyštěkl jsem na ženu za volantem.

Řidička vyskočila a běžela pryč. Klíčky nechala v zapalování. Ve světě plném Výjimečných, kteří mají právo zabavit každé vozidlo, které je napadne, jen málo lidí kladlo odpor. Ke zlodějům, kteří nepocházeli z řad Výjimečných, byl Ocelové Srdce nemilosrdný. Toho, co jsem právě proved, by se většina lidí neodvážila.

Kousek od auta zatím Megan nadávala, ale pak zamířila mou puškou a vystřelila. Měla dobrou mušku a Prediktor – jen o malý kousek dál v uličce – klopýtl doprava. Jeho schopnost vycítit nebezpečí ho přiměla odchýlit se z trasy. Jak jsem doufal, opravdu ho to zpomalilo.

Vyhnal jsem motor do otáček. Bylo to hezké sportovní auto a zdálo se, že je skoro nové. Škoda ho.

Vyrazil jsem ulicí vpřed. Říkal jsem Megan, že jsem dělal taxikáře. Byla to pravda. Zkusil jsem si to před pár měsíci, krátce poté, co skončil můj učební poměr v Továrně. Nezmínil jsem se ale o skutečnosti, že jsem v tomhle povolání vydržel jediný den. Předvedl jsem se v nejhorším možném světle.

Nikdy nevíš, jak moc se ti něco půjde, dokud si to nezkusíš. To bylo jedno z oblíbených rčení mého otce. Taxikářská firma nepředpokládala, že by si mě dřív, než si sednu za volant jednoho z jejich vozů, měla vyzkoušet. Jenže jak jinak by se člověk jako já mohl dostat k volantu? Byl jsem sirotek, který většinu svého života patřil Továrně. Lidi jako já nevydělávali zrovna velké peníze a v podzemních ulicích pro auta nebylo místo.

Každopádně se řízení ukázalo být o něco těžší, než jsem původně předpokládal. Prosvištěl jsem kolem rohu temné uličky s plynovým pedálem sešlápnutým až k podlaze. Jen tak tak se mi dařilo udržet směr. Srazil jsem cestou značku „Stop“ a ceduli s názvem ulice, ale během chvilky jsem minul blok a vydal se kolem dalšího rohu. Najel jsem se sice na chodník a srazil pár popelnic, ale přesto se mi povedlo udržet směr a pokračoval jsem dál na jih.

Mířil jsem přímo k opačnému konci ulice. Po ní pořád utíkal Prediktor, ale tentokrát směrem ke mně. Klopýtal přes odpadky a krabice, zatímco se ho Megan pokoušela zpomalit.

Ozvala se rána, Prediktor uhnul a přední sklo auta prasklo. Asi tak palec od hlavy se mi zaryla kulka. Srdce mi poskočilo. Megan pořád střílí.

Víš, Davide, pomyslel jsem si. Opravdu bys měl ty svoje plány začít trochu víc promýšlet.

Sešlápl jsem pedál a vyřítil se uličkou. Byla široká akorát tak pro jedno auto a na levé straně to zajiskřilo, když jsem se o vlásek odchýlil ze svého směru a očesal zpětné zrcátko.

Reflektory osvětlily postavu v červeném obleku s rukama v poutech, za kterou vlál plášť. Jak utíkal, ztratil klobouk. Oči měl vytřeštěné. Teď už neměl kam uhnout.

Šachmat.

Aspoň jsem si to myslel. Když jsem se přiblížil, vyskočil Prediktor do vzduchu a s nadlidskou mrštností dupnul na čelní sklo auta.

Naprosto mě to zaskočilo. Prediktor neměl mít žádné vylepšené fyzické schopnosti. Samozřejmě, že pro člověka jako

on – muže, který se vyhýbal nebezpečí – neexistovalo příliš možností, jak podobné vlastnosti projevit. Každopádně kopl nohou do čelního skla zkušeným manévrem, který zvládl jen člověk se superreflexy. Odrazil se a skočil dozadu, zatímco se na mě sypaly střepy skla. Využil setrvačnou sílu auta a provedl salto vzad.

Sešlápl jsem brzdu a zamrkal, protože mi sklo vlétlo do obličeje. Kola zaskřípala, zajiskřilo to a vůz zastavil. Prediktor dopadl na zem a udržel rovnováhu.

V údivu jsem zatřásl hlavou. *Jistě, superreflexy*, proběhlo mi hlavou. *Mělo mi to dojít. Dokonalý doplněk Výjimečného, který dokáže předvídat nebezpečí.* Prediktor byl dost chytrý na to, aby o nich mlčel. Spousta silných Výjimečných si uvědomovala, že pokud zatají jednu či dvě své schopnosti, budou ve výhodě v okamžiku, když se je pokusí jiný Výjimečný zabít.

Prediktor se rozeběhl. Viděl jsem jeho pronikavý pohled i rty sevřené v úšklebku. Byla to zrůda – zjistil jsem, že má na svědomí přes stovku vražd. A z toho, jak se díval, to vypadalo, že má v úmyslu přidat si mě na seznam.

Vyskočil do vzduchu a přistál na kapotě vozu.

Prásk! Prásk!

Prediktorův hrudník explodoval.

5

Prediktorovo tělo dopadlo na kapotu vozu. Za ním stála Megan, mou pušku v jedné ruce – tu držela u boku – a v druhé svou pistolí. Světla vozu ji osvětlovala jako reflektory. „Zatraceně!“ zaklela. „Nemůžu uvěřit, že to doopravdy vyšlo.“

Vystřelila z obou zbraní naráz, došlo mi. Dostala ho ve vzduchu do pastí dvěma střelami. Fungovalo to pravděpodobně jen proto, že skočil – uprostřed letu pro něj bylo obtížnější uhnout do strany. Ale i tak to byl neuvěřitelný zásah. V každé ruce zbraň, z toho jedna puška?

Zatraceně, pomyslel jsem si, jako kdybych byl její ozvěna. Doopravdy jsme to dokázali.

Megan stáhla Prediktorovo tělo z kapoty a zkusila nahmatat pulz. „Mrtvý,“ řekla. Pak mrtvolu střelila dvakrát do hlavy. „A dvakrát mrtvý, pro jistotu.“

V tu chvíli se na konci uličky objevil asi tucet Spritzových hrdlořežů se samopaly v rukou.

Zaklel jsem a drápal se na zadní sedadlo vozu. Megan skočila na kapotu a vklouzla dírou po rozbitém čelním skle na místo spolujezdce. Na auto dopadla sprška střel.

Pokusil jsem se otevřít zadní dveře, ale stěny uličky byly

příliš blízko. Zadní okno se vysypalo a ze sedaček létaly chomáče čalounění, jak na ně dopadaly střely ze samopalů.

„Hrůza!“ pronesl jsem. „Ještě, že to auto není *moje*.“

Megan se na mě otočila, něco vytáhla ze svého tlíka. Malý váleček, vypadal jako rtěnka. Odšroubovala víčko, počkala, až střelba na chvíli poleví, a pak to vysokým obloukem vyhodila ven otvorem po čelním skle.

„Co to bylo?“ vykřikl jsem do hluku z výstřelů.

Odpověď mi byla exploze, která otřásla vozem a rozvříla odpadky uličce před námi. Střelba na okamžik ustala a pak jsem slyšel, jak muži křičí bolestí. Megan – stále s mou puškou v ruce – přeskočila rozstřílené sedadlo a mrštně se protáhla rozbitým zadním oknem. Pak se rozeběhla.

„Hej!“ křikl jsem a vyplazil se za ní. Z oblečení mi padaly kousky bezpečnostního skla. Skočil jsem na zem a rozeběhl se na konec ulice. Držel jsem se po straně, protože ti, kteří explozi přežili, začali znovu střílet.

Skvěle střílí a ještě nosí pod tlíkem granáty, napadlo mě někde v hlubinách mé zmatené mysli. Asi jsem se zamiloval.

Na pozadí střelby jsem zaslechl hluboký rachot. Zpoza rohu vyjel opancéřovaný nákladák a s řevem se vydal směrem k Megan. Byl velký a zelený. Impozantní a s obrovskými reflektory. Vypadal dost jako...

„Popelářský vůz?“ zeptal jsem se, když jsem doběhl Megan.

Na sedadle vedle řidiče seděl drsně vypadající černocho. Otevřel Megan dveře. „Kdo je to?“ zeptal se a kývl na mě. Mluvil s nepatrným francouzským přízvukem.

„Pitomec,“ řekla a hodila mi zpátky pušku. „Ale byl užitečný. Ví o nás, ale myslím, že nepředstavuje hrozbu.“

Nebylo to nijak skvělé doporučení, ale stačilo. Usmál jsem se a začal šplhat nahoru. Muž se přesunul na prostřední sedadlo.

„Nenecháme ho tu?“ zeptal se muž s francouzským přízvukem.

„Ne,“ řekl řidič. Neviděl jsem ho, byl to jenom stín, ale jeho hlas byl pevný a znělý. „Pojede s námi.“

Usmál jsem se a dychtivě nastoupil do nákladáku. Mohl tím řidičem být Tvrďák, ostřelovač? Viděl, že jsem užitečný? Lidé uvnitř mi váhavě udělali prostor. Megan proklouzla na zadní sedadlo, vedle muže, který měl koženou maskovací bundu a držel velmi nebezpečně vyhlížející ostřelovačskou pušku. *To* byl pravděpodobně Tvrďák. Po jeho boku seděla žena středního věku se zrzavými vlasy po ramena. Měla brýle a vypadala jako manažerka.

Popelářský vůz vyrazil vpřed a pohyboval se rychleji, než bych předpokládal. Za námi se z uličky vynořila skupina hrdlořežů. Začali po nás střílet. Žádné větší škody nenapáchali, ale ještě jsme nebyli z nejhorsího venku. Nad hlavou jsem zaslechl zvuk helikoptér Vymahačů Zákona. Stejně už asi bylo na cestě i několik Výjimečných nejvyšší úrovně.

„Prediktor?“ zeptal se řidič. Byl to starší muž, bylo mu asi tak padesát, a měl na sobě tenký černý kabát. Překvapilo mě, že mu z náprsní kapsy kabátu koukají ochranné brýle.

„Mrtvý,“ řekla Megan zezadu.

„Co se pokazilo?“ zeptal se řidič.

„Skryté schopnosti,“ vysvětlovala. „Superreflexy. Dala jsem mu pouta, ale utekl.“

„Pak tam byl ještě ten druhý,“ ucedil muž v maskovací bundě – byl jsem si skoro jistý, že je to Tvrďák. „Objevil se uprostřed akce a způsobil menší problémy.“ V jeho řeči zazníval výrazný jižanský přízvuk.

„O něm si promluvíme později,“ řekl řidič a v plné rychlosti zatočil za roh.

Srdce mi začalo bít rychleji. Podíval jsem se z okna a zkoušel najít na obloze helikoptéry. Nebude trvat dlouho, než se Vymahači dozví, co mají hledat. Nákladák byl sám o sobě dost podezřelý.

„Měli jsme jednoduše Prediktora zastřelit,“ řekl muž s francouzským přízvukem. „Pistolí do hrudníku.“

„To by nefungovalo, Abrahame,“ zareagoval řidič. „Jeho schopnosti byly příliš silné. Ani přitažlivost nezmohla všechno.“

Potřebovali jsme nejdřív něco, co ho nezabije. Past. Pak jsme ho teprve mohli zastřelit. Ti, co umí předvídat, jsou odolní.“

V tomhle směru měl nejspíš pravdu. U Prediktora se vyvinula opravdu silná schopnost předvídat nebezpečí. Předpokládali, že mu Megan nasadí želízka a připoutá ho k lampě. Pak, až bude částečně znehybněný, mu mohla přiložit pistoli k hrudníku a vystřelit. Kdyby zkusila jako první střelbu, jeho schopnosti by ho mohly varovat. Pak už by jen záleželo na tom, jak moc by ho přitahovala.

„Nečekala jsem, že bude tak silný,“ ozvala se Megan. Z jejího hlasu bylo cítit, že samu sebe zklamala, zatímco si oblékala hnědou koženou bundu a vojenské kalhoty. „Omlouvám se, Professore. Neměla jsem dovolit, aby mi utekl.“

Profesor. Když jsem uslyšel to oslovení, trhl jsem sebou.

„Je po všem,“ řekl řidič zvaný Profesor a nepřítomně rázně zastavil. „Zbavíme se vozu. Už ho viděli.“

Profesor otevřel dveře a všichni se vyhrnuli ven.

„Já...“ začal jsem s úmyslem, že se představím. Starší muž, kterému říkali Profesor, na mě ale vrhl hrozivý pohled. Zarazil jsem se a spolkl slova. Muž stál ve stínu, měl dlouhý plášť a bledý obličej, vlasy mu prokvétaly šedinami a vypadal *nebezpečně*.

Zúctovatelé vytáhli ze zadní části popelářského vozu několik beden výstroje. Byl mezi ní i obrovský kulomet, kterého se ujal Abraham. Vedli mě dolů po schodišti k podzemním ulicím. Z nich se tým vydal řadou zatáček a záhybů. Velmi dobře se mi dařilo pamatovat si, kudy mě vedou, dokud jsme se nedostali k dlouhému schodišti, které sestupovalo o několik úrovní hlouběji, do ocelových katakomb.

Chytří lidé se od katakomb drželi dál. Raziči se před jejich dokončením zbláznili. Stropní osvětlení zřídka kdy fungovalo a šíře jednotlivých tunelů vyřezaných v oceli se průběžně měnila.

Tým v tichosti pokračoval chodbami dál. Všichni si rozsvítili světla na mobilech, které měli většinou přichycené vepředu na bundách. Vždycky jsem přemýšlel, jestli Zúctovatelé nosí mobily, a skutečnost, že je mají, poněkud zlepšila můj vztah

k tomu mému. *Každý* přece věděl, že Slévárna Knighthawk byla neutrální a mobilní spojení bylo bezpečné. To, že síť používají i Zúčtovatelé, bylo jen dalším důkazem, že je Knighthawk spolehlivý.

Čas plynul. Zúčtovatelé se pohybovali tiše a opatrně. Tvrďák několikrát vyrazil dopředu na výzvědy, zatímco Abraham vzadu hlídal s tím nebezpečně vypadajícím kulometem. Bylo pro mě těžké se orientovat – dole v ocelových katakombách jsem měl pocit, že jsem v nějaké soustavě podzemní dráhy, která byla postavena jen napůl, a teď se z ní stalo bludiště.

Byla tu zúžení, tunely, které nikam nevedly, i nepřírozené zákruty. Na některých místech trčely ze zdi elektrické dráty. Připomínaly podivné žíly, které můžete najít uprostřed kusu kuřecího masa. Na jiných místech nebyly pevné ocelové stěny, ale místo nich se tu nacházely jakési záplaty. Dali je sem lidé, kteří tu nejspíš hledali něco, co by se dalo prodat. Železný šrot byl ovšem v Newcagu bezcenný. Všude se jej povalovalo víc než dost.

Prošli jsme kolem skupiny teenagerů se zasmušilými výrazy, která postávala vedle hořících popelnic. Vypadalo to, že jim náš vpád na jejich území vadí, ale nikdo neprotestoval. Zřejmě díky Abrahamově obrovskému kulometu. Ta zbraň měla zespoda zářící modrou gravatoniku, díky které bylo snazší ji zvednout.

Šli jsme tunely více než hodinu. Tu a tam jsme měli větrací šachty, kterými dovnitř proudil vzduch. Raziči dole vytvořili spoustu věcí, ale většina z nich nedávala smysl. Alespoň tu byl čerstvý vzduch. Občas.

V čele šel Profesor ve svém černém plášti. *To je laboratorní plášť*, došlo mi, když jsme zahrnuli za další roh. *Plášť, který někdo obarvil načerno*. Pod ním měl černou košili.

Zúčtovatelé se přirozeně báli, že by je někdo mohl sledovat, ale i tak jsem měl pocit, že to přehánějí. Já jsem byl po patnácti minutách beznadějně ztracený a Vymahači Zákona na tuhle úroveň *nikdy* nechodili. Existovala nevyslovená dohoda. Oce-

lové Srdce si nevšímal těch, kdo žili v ocelových katakombách, a ti zase neudělali nic proti němu. Samozřejmě... Zúčtovatelé toto příměří narušili. Zabili významného Výjimečného. Jak na to Ocelové Srdce zareaguje?

Nakonec Zúčtovatelé odbočili do jedné uličky, vypadala jako každá jiná. Ale tentokrát vedla do malé místnosti vyřezané v oceli. V katakombách byla spousta takových míst. Prostor, do kterých chtěli Raziči umístit toaletu, obchod, nebo byt.

Ostřelovač Tvrďák zaujal pozici u dveří. Vytáhl maskovací čepici s kšiletem a nasadil si ji na hlavu. Vepředu měla znak, který jsem neznal. Vypadal zhruba jako královský erb. Další čtyři Zúčtovatelé se postavili čelem ke mně. Abraham vytáhl velkou baterku a stisknutím tlačítka ji rozsvítil po stranách, takže se z ní stala lucerna. Postavil ji na podlahu.

Profesor zkřížil paže na hrudi a bez jakéhokoliv výrazu si mě prohlížel. Žena se zrzavými vlasy stála vedle něj. Vypadala trochu přístupněji. Abraham pořád držel obrovský kulomet a Megan si svlékla koženou bundu a do podpaždí si připevňovala pouzdro se zbraní. Snažil jsem se na ni nezírat, ale bylo to stejně těžké jako nemrkat. Výsledkem byl pravý opak.

Nejistě jsem udělal krok dozadu. Došlo mi, že jsem v pasti. Začínal jsem si myslet, že mám nakročeno k tomu, aby mě přijali do týmu. Ale když jsem se díval Profesorovi do očí, došlo mi, že to *není* ten případ. Vnímali mě jako hrozbu. Nepřivedli mě sem, protože jsem jim pomohl. Přivedli mě sem, protože nechtěli, abych se pohyboval na svobodě.

Byl jsem zajatec. A tady, hluboko v ocelových katakombách, by nikdo neslyšel křik ani výstřel.

6

Otestuj ho, Tio,“ řekl Profesor.
„Ustoupil jsem a nervózně přitom svíral pušku. Za Profesorem se opírala o zeď Megan. Bundu už měla znovu oblečenou a pistoli v podpaždí. S něčím otáčela v ruce. Náhradní zásobník do mé pušky. Nevrátila mi ho.

Megan se usmívala. Nahoře mi sice vrátila pušku, ale začal jsem mít podezření, že vyprázdnila komoru a zbraň nebyla nabitá. Začal jsem propadat panice.

Ta zrzavá – Tia – se ke mně přiblížila. Držela nějaký přístroj. Byl plochý a kulatý, velký jako talíř, ale ze strany měl displej. Namířila jím na mě: „Negativní.“

„Krevní test,“ řekl Profesor s nesmlouvavým výrazem.

Tia přikývla. „Nenuť nás, abychom tě museli podržet,“ pohrozila mi a vytáhla ze strany přístroje popruh. Ten byl přichycen k disku dráty. „Píchne to, ale nijak ti to neublíží.“

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„Virgule.“

Virgule... zařízení, které dokáže poznat, jestli jste Výjimečný, nebo ne. „Já... jsem myslel, že jsou to jen pověry.“

Abraham se usmál s obrovským kulometem po boku. Byl štíhlý a svalnatý a působil naprosto klidně. Byl to protiklad

k napětí, které vyzařovalo z Tii a dokonce i z Profesora. „Pak ti to nebude vadit, ne, příteli?“ zeptal se s francouzským přízvukem. „Co na tom, když tě bodne přístroj, který je jen v *pověrách*.“

Neuklidnilo mě to, ale Zúčtovatelé byli skupina zkušených zabijáků, jejichž povoláním bylo likvidovat Vyšší Výjimečné. Nemohl jsem nic dělat.

Žena mi omotala paži širokým popruhem, trochu to připomínalo měření krevního tlaku. Ze zařízení, které měla v ruce, vedly dráty. Na vnitřní straně popruhu byla malá krabička a ta mě píchla.

Tia si prohlížela displej. „Je určitě čistý,“ pronesla a podívala se na Profesora. „V krevním testu taky nic.“

Profesor kývl, nezdál se být překvapen. „Dobře, chlapče. Je čas, abys zodpověděl pár otázek. Každou odpověď si dobře rozmysli.“

„Jistě,“ odvětil jsem, zatímco mi Tia sundala popruh. Třel jsem si ruku v místě vpichu.

„Jak,“ zeptal se Profesor, „jsi zjistil, že zaútočíme? Kdo ti řekl, že naším cílem bude Prediktor?“

„Nikdo mi to neřekl.“

Jeho výraz potemněl. Abraham vedle něj pozvedl obočí a zahoupal kulometem.

„Ne, opravdu!“ pokračoval jsem zpocený. „Ano, dozvěděl jsem se od pár lidí na ulici, že možná budete ve městě.“

„Nikomu jsme o našem cíli neřekli,“ přidal se Abraham. „I kdybys věděl, že tam budeme, jak jsi mohl vědět, kterýho z Výjimečných chceme zabít?“

„No,“ řekl jsem, „koho *jiného* byste měli zabít?“

„Ve městě jsou tisíce Výjimečných, hochu,“ zareagoval Profesor.

„Jistě,“ odpověděl jsem. „Ale většina pro vás není moc zajímavá. Vybíráte si Vyšší Výjimečné a těch je v Newcagu jenom pár set. Z nich je na úrovni vrcholné neporazitelnosti jen pár desítek – a vy si *vždycky* vybíráte ty, kteří jsou na téhle úrovni.“

„Ale stejně tak byste nešli po nikom *příliš* silném, ani *příliš* vlivném. Je vám jasné, že jsou dobře chránění. Tím je vyloučen Vládce Noci, Souběh i Ohniboj – tedy víceméně nejbližší okruh Ocelového Srdce. Stejně tak to vylučuje většinu těch, kteří se skrývají před světem.“

„Zbývá tedy nějakých dvanáct cílů a Prediktor byl z té chás-ky nejhorší. Všichni Výjimeční jsou vrazi, ale on zabil zdaleka nejvíc nevinných lidí. Navíc ten zvrhlý způsob, kterým si hrál s jejich vnitřnostmi, to je *přesně* ten druh zvěrstva, který Zúčtovatelé vždycky chtějí zastavit.“ Nervózně jsem se na ně podíval, a pak pokrčil rameny. „Jak jsem říkal. Nikdo mi nemusel nic prozrazovat. Bylo jasné, koho si nakonec vyberete.“

V malé místnosti se rozhostilo ticho.

„Ohó!“ vykřikl ostřelovač, který stál pořád ve dveřích. „Pánové a dámy, myslím, že jsme právě narazili na *dospívajícího* jasnovidce.

„Co je to vrcholná neporazitelnost?“ zeptala se Tia.

„Pardon,“ omlouval jsem se, protože mi došlo, že nemohou znát mou terminologii. „Takhle nazývám schopnosti Výjimečného, díky kterým ho není možné zabít konvenčním způsobem. Vždyť víte – regenerace, neprůstřelná kůže, schopnost předvídat, autoreinkarnace a tak podobně.“ Vyšší Výjimečný byl člověk, který měl jednu z těchto schopností. Naštěstí jsem neslyšel o nikom, kdo by měl dvě.

„Předpokládejme tedy,“ ozval se Profesor, „že jsi na to skutečně přišel sám. To ale pořád nevysvětluje, jak jsi mohl vědět, kde zaútočíme.“

„Prediktor chodí vždycky první sobotu v měsíci do Spritzova divadla na představení,“ řekl jsem. „A když skončí, tak se vždycky vyrazí někam se pobavit. Je to jediný okamžik, kdy ho zastihnete samotného a v takovém rozpoložení, že vám spolkně návnadu.“

Profesor se podíval na Abrahama, pak na Tiu. Ta pokrčila rameny. „Já nevím.“

„Myslím, že mluví pravdu, Professore,“ řekla Megan. Stála

se zkříženýma rukama a s rozepnutou bundou. *Nezírej... na ni...*, musel jsem se přemáhat.

Profesor na ni pohlédl. „Proč?“

„Dává to smysl,“ pokračovala. Kdyby Ocelové Srdce věděl, koho chceme dostat, vymyslel by asi nějaký důmyslnější plán než jednoho kluka s puškou. Navíc se mi tady Poklek *snažil* pomoci. Víceméně.“

„Pomohl jsem ti! Nebýt mě, tak už jsi mrtvá. Řekni sám, Tvrďáku.“

Zúčtovatelé vypadali zmateně.

„Kdože?“ zeptal se Abraham.

„Tvrďák,“ řekl jsem a ukázal na ostřelovače u dveří.

„Jmenuju se Cody, hochu,“ prohodil pobaveně.

„Tak kde je Tvrďák?“ opáčil jsem. „Megan mi říkala, že je někde nahoře s puškou a...“ začal jsem se v tom ztrácet.

Tam nahoře nikdy žádný ostřelovač nebyl, došlo mi. *Alespoň ne člověk, kterému by někdo konkrétně přikázal, že na mě má dohlížet.* Megan to řekla proto, aby mě udržela na místě.

Abraham se od srdce rozesmál. „Nachytala tě na ten starej fór s neviditelným ostřelovačem, co? Klečel si tam a čekal, že tě každou chvílí sejme. Proto ti říká Poklek?“

Zčervenal jsem.

„Tak poslouchej, hochu,“ řekl Profesor. „Budu na tebe hodný a budu dělat, že se nic z toho nestalo. Jakmile projdeme těmihle dveřmi, chci, abys počítal do tisíce, doopravdy pomalu. Pak můžeš odejít. Jestli se nás pokusíš sledovat, zastřelím tě.“ Mávl na ostatní.

„Ne, počkejte!“ vyhrkl jsem a vztáhl k němu ruku.

Ostatní čtyři během okamžiku vytáhli pistole a zamířili na mě.

Polkl jsem a ruka mi klesla. „Počkejte, prosím,“ pronesl jsem znovu, jen o něco nejistěji. „Chci se k vám přidat.“

„Cože chceš?“ opáčila Tia.

„Přidat se k vám,“ pokračoval jsem. Proto jsem dneska přišel. Nechtěl jsem se zapojit do akce. Jen požádat o přijetí.“

„My ale nebereme nováčky,“ procedil Abraham.

Profesor si mě pozorně prohlížel.

„Byl svým způsobem užitečný,“ přimlouvala se Megan. „A... musím přiznat, že je slušný střelec. Možná bychom ho mohli vzít, Professore.“

Když už nic jiného, udělal jsem na ni aspoň dojem. Připadalo mi to skoro tak velké vítězství, jako zabití Prediktora.

Nakonec Profesor zavrtěl hlavou. „Nenabíráme, chlapče. Bohužel. Teď odejdeme a už tě *nikdy* nechci znovu vidět v blízkosti kterékoliv naší operace – dokonce nechci ani slyšet o tom, že by ses pohyboval ve stejném městě jako my. Zůstaň v Newcagu. Po tom dnešním zmatku se sem stejně nemůžeme pěkně dlouho vrátit.“

Zdálo se, že tím je to pro ně všechny vyřízené. Megan pokrčila rameny, téměř omluvně, jako by chtěla naznačit, že řekla, co musela – z vděčnosti za záchranu před těmi útočníky. Ostatní se shromáždili kolem Profesora, který se chystal odejít.

Zůstal jsem za nimi a cítil bezmoc a rozčarování.

„Jdete na to špatně,“ vyhrkl jsem a můj hlas se zlomil.

Z nějakého důvodu to mělo za následek, že Profesor zaváhal. Otočil se na mě, většina ostatních už byla za dveřmi.

„Nikdy nejdete po skutečných cílech,“ pokračoval jsem hořce. „Vždycky si vybíráte ty bezpečné, jako třeba Prediktora. Výjimečné, které dokážete oslabit a zabít. Zrůdy, ano, ale relativně nedůležité. Nikdy to nejsou *skutečné* zrůdy, Výjimeční, kteří nás zlomili a změnili naši zemi v trosky.“

„Děláme, co můžeme,“ řekl Profesor. „Pokud se necháme zabít při snaze o likvidaci neporazitelného Výjimečného, nikomu už to nepomůže.“

„Stejně tak nikomu nepomůže zabití Výjimečného jako Prediktor,“ pokračoval jsem. „Je jich totiž moc, a když si budete vybírat cíle jako on, nikdo nebude brát vážně. Jste pro ně jenom obtížný hmyz. Ale tímhle způsobem nedokážete změnit svět.“

„Nepokoušíme se o to,“ vysvětloval Profesor. „Prostě jen zabíjíme Výjimečné.“

„Co bys chtěl, abysme udělali, synku?“ obrátil se ke mně Tvrďák – chci říct Cody – pobaveně. „Máme sejmout samotný Ocelový Srdce?“

„Ano,“ pronesl jsem ohnivě a vykročil dopředu. „Jestli chcete něco změnit, musíte jim nahnat strach. Je třeba zaútočit na něj! Ukázat mu, že naší pomstě neunikne nikdo!“

Profesor zavrtěl hlavou. Pokračoval v chůzi a jeho černý laboratorní plášť šustil. „Tohle rozhodnutí jsem učinil už před lety, hochu. Musíme bojovat bitvy, které se dají vyhrát.“

S tím vyšel na chodbu. Zůstal jsem sám v malé místnosti a svítlna, kterou tu nechali, vydávala v ocelové komoře studenou zář.

Neuspěl jsem.